

Les Ontears

*Staprosot #
virágok*

KI VOLT AZNAP AZ IGAZI SZÖRNYETEG?

Lis Ohtears
Eltaposott virágok
Lis Ohtears – Eltaposott virágok

©Lis Ohtears 2020

Szerkesztő:

Selymes Rita

Felelős kiadó:

Book Dreams Kiadó

www.bookdreamskiado.hu

Cím: 2230 Gyömrő, Szent Imre u. 58.

Email: info@bookdreamskiado.hu

Tel: +3620/461-0685

ISBN

9786156155245

Minden jog fenntartva!

Csak a szépet és a jót vettem észre. Pedig jobb, ha a felszín alá nézünk. Mivel lehet, hogy a vérvörös alma belseje valójában rothadt.

Első fejezet

Jelen

Lehunynom a szemem és próbálom kizárni az engem bámuló arcok hadát. Lassan pislogok párat és a cipőm orrát kezdem bámulni mielőtt kinyitnám a kétszárnyú ajtót. Már vagy egy perce lecövekelttem a jobb oldalon, de az is lehet, hogy régebb óta.

Még be se léptem az épületbe, de már én vagyok a figyelem középpontjában és nem sokat segítek magamon azzal, ahogy viselkedem. Látják rajtam, hogy ideges vagyok. Pedig elhatároztam, hogy láthatatlan leszek. Szerintem az én helyzetemben más sem tudna nyugodt lenni. Bámulnak és mutogatnak rám, mintha látványosság lennék. Vannak páran, akik figyelmen kívül hagynak és ezért hálás vagyok. Talán olyan is akad, aki szánakozik, bár ezt erősen kétlem. Úgy élem meg a visszatérésemet, mintha épp a pokol legmélyebb bugyrába készülnék belépni. Azt hiszem mindez nem is áll túl távol a valóságtól.

Az emberek mindig azt képzelik, hogy rossz dolgok csak másokkal történhetnek. Amikor látod a tévében az eltűnt lányt, akkor szomorkodsz, de úgy gondolod veled hasonló nem történhet. Valójában azonban bármelyik nap lehetsz az, akit a tévében mutogatnak és beszélnek rólad a különböző műsorokban.

Feleszmélve a gondolataimból, tenyeremet a hűvös kilincsre simítóm és rámarkolok. Valaki elsiet mellettem az ajtó másik felén és a könyökével enyhén meglök. Nem tudom eldönteni, hogy szándékosan tette-e vagy véletlenül. Megemberelem magam és kinyitom az ajtót. A hangzavar ellenére tisztán hallom a nyikorgását.

Még be se lépek, de az egész folyosó elnémul és mindenki abbahagyja amit éppen csinál. Olyan mintha egy percre megdermedne az idő. Síri csend honol a félhomályos épületben, ami nem kis teljesítmény tekintve, hogy legalább nyolcvan diák álldogál itt-ott. Még azt is hallanám, ha leejtenének egy pénzermét. Nem merek mozdulni a figyelő tekintetek keresztüzében. Akár egy szarvas, melyre fényszórók vetülnek.

Kitágult pupillával és hevesen dobogó szívvel meredek vissza rájuk.

Egyesek arca közönyös, másoké undorodó és vannak, akik élve feltudnának nyársalni. Különösebben nincs is rá szükség, hogy bármit is leolvassak az arcukról. Az interneten írt üzeneteket olvasva tudom jól, hogy ki mit gondol. Nem rejtették véka alá az érzéseiket. Egy ideje már nem használtam egyik online felületet sem. Megelégettem a hosszas vagy egyszavas üzeneteket.

Gyilkos, hazug, ribanc - állt az üzenetekben. Ezek pedig a kedvesebbek voltak. Akadtak olyanok is, akik megfenyegettek, hogy ők majd megbüntetnek a rendőrség helyett.

Mély levegőt veszek és felemelt fejjel lépem át a küszöböt.

Erős leszek. Legalábbis ezt próbálom elhiteni magammal.

Az iskola már öt hónapja elkezdődött, de én csak most térek vissza. A pszichológusom szerint korai, úgy gondolja még nem állok készen. A szüleim is egyetértenek és ha őszinte szeretnék lenni, szerintem se állok készen.

De nem bírtam már tovább *otthon* maradni. Otthon, ahol az ablakom éppen az ő ablakára néz. Szinte látom őt, ahogy engem figyel.

Ellépkedek az emberek mellett.

Még mindig hallgatnak és csak engem bámulnak. A cipőm talpa halkán kopog a padlón. Megszorítom a táskám pántját, mintha az, hogy belekapaszodom védelmet nyújthatna. Már csak pár méter választ el a kék szekrények sorától. A 379-es számú az enyém.

Végre elérek a célohoz és egy percre megfagy az ereimben a vér. Hallom Elliot nevetését az elmémben.

Gyűlölnek - mondja. Szinte azt is látom ahogy lazán a másik szekrénynek dől a vállával és gúnyosan mosolyog rám. Életében soha nem nézett rám ezzel a mosollyal. De ez most más, hiszen a mellettem álló áttetsző alak pusztán olcsó utánczat. Egy szellem, amely örökké kísértetni fog. A büntudatom kivetülése.

Nem bajlódom azzal, hogy megpróbáljam letörölni a szekrényemre firkált írásokat. Mi értelme lenne? Biztos vagyok benne, hogy pár óra múlva ugyanígy nézne ki.

Valaki gonoszul felnevet a hátam mögött. Nem ismerem fel a hangot, de különösebben nem is foglalkozom vele. Kinyitom a zárat és egyszerűen berakom a holmim. Egy percre megállok és megnézem az ajtóra ragasztott képeket, amiken a barátnőimmal vagyok. Mindegyiken vidáman vigyorgunk a kamerába és szórakozunk. Felemelem a kezem és letépem a fotókat. Úgy érzem, hogy most már semmi keresnivalójuk ott.

Örülök, hogy legalább a szekrény belsejét nem rongálták meg. Arra számítottam, hogy ott is találok valami gusztustalanságot. Egyik rövid, kósza tincsemet a fülem mögé tűröm. Még mindig nem szoktam meg igazán az új frizurámat.

Elindulok az órámrá, ami irodalom lesz és régen nagyon szerettem. Naphosszat képes voltam verseket olvasgatni és klasszikusokat, mostanra azonban nem találok benne semmi megnyugvást. Pedig ennek nem így kellene lennie. Gyűlölöm, hogy Elliot elvette ezt tőlem. Ugyanazt az utat teszem meg, amit már oly' sokszor azelőtt. De most mégis minden megváltozott. Nem a folyosó és a kopott falak. Még csak nem is a diákok. Nem... Ők ugyanazok maradtak, egyszerűen most mutatkozik meg a valódi énjük. *Én lettem más.* Tavaly ilyenkor még nem mentem volna a teremhez. Mindig csengetés előtt egy másodperccel estem be. Vihogva, bocsánatért esedezve. De ugyanakkor az is igaz, hogy akkoriban még voltak barátaim. Boldog voltam. Az egyik legszerencsésebb lánynak éreztem magam. Mintha az a lány nem is én lettem volna. Befordulok a sarkon és megszaporoázom a lépteimet.

Minél előbb szeretnék eltűnni.

Második fejezet

Múlt

Beleléptem a sportcipőmbé, majd megigazítottam a copfomat és elégedetten szemléltem magamat az egész alakos tükörben. Úgy gondoltam a kinézetem tökéletes az iskolakezdéshez. Nem túl kihívó, de mégis kellően dögös. A szerelésemnek hála magabiztos voltam, ami talán fura lehet, hisz csak egy ruháról volt szó, de mégis úgy éreztem, hogy aznap semmi sem mehet tönkre.

Tizedikes lettem, ami szerény meglátásom szerint a legszuperebb év volt az összes közül.

Nem olyan, mint a kilencedik, amikor még új vagy és nem találsz terméket, a nagyobbak gúnyos megjegyzéseket tesznek rád vagy egyszerűen figyelmen kívül hagynak és a tanárok folyton-folyvást elfelejtik a neved. Viszont nem is tizenegyedik vagy tizenkettedik, amikor már az élet nagy dolgain stresszelsz, mint például az egyetem. Kezdesz belerokkanni a rengeteg tanulásba és síkideg vagy a felvételik miatt. Arról nem is beszélve, hogy a szüleid és a tanárok pedig folyton nyaggatnak. Nem! A tizedik a buli éve. A szerelemé és a barátoké. Legalábbis én így gondoltam. Felkaptam a hátizsákomat az ágy mellől és kirobogtam a szobámból. Apu és anyu a konyhában ültek, szalonnát és tojásrántottát reggeliztek. Elhúztam a számat. *Az a sok zsír* – gondoltam. Pedig szerettem az ízt és az alakom sem szorult rá a koplalásra. Visszagondolva ez is egy olyasmi, ami már egyszerűen nem fontos. Már nem érdekel, hogy tökéletes legyen a külsőm és hogy mit eszem.

Anyu kedvesen rám mosolygott. Sötét haját kontyba fogta, a szemüvege a feje tetején pihent és úgy festett, mint aki majd kicsattan a jókedvétől. A történetek előtt soha nem láttam boldogtalannak, ha valaha az is volt, előttem nem mutatta ki.

– Gyere kincsem, egyél! - invitált azonnal és megpaskolta maga mellett a széket.

– Köszö, de nem – vágtam rá kissé éleesebb hangon, mint kellett volna. Anyu azonban a türelméről is híres volt, így, ha kicsit nyersebb volt is a stílusom nem jött ki a sodrából. – Elkések – magyaráztam gyorsan.

– Még rengeteg idő van – értetlenkedett anyu a falon lévő órára nézve. Nem gondolta volna, hogy azért mondom nemet, mert nem tetszik a reggeli. Hiszen pár hónappal ezelőtt még semmi gondom nem volt a szalonnával és a tojással. Úgy habzsoltam, mint akinek sosem elég belőle. Csakhogy a tini lányok gyorsan változtatják a szokásaikat, én pedig úgy gondoltam, hogy ez a reggeli árt az alakomnak.

– Tudom, de korán be szeretnék érní – húztam ki magam a helyzetből. Ráadásul nem is hazudtam, hiszen valóban szerettem volna korán beérni. A két legjobb barátnőmmel, Jess-el és Rebeca-val amolyan ominózus belépőt terveztük. Integetve siettem ki a bejáratú ajtón nem törődve a tiltakozásukkal. A kocsim a ház előtt parkolt. Egy ősrégi tragacs volt, amit nyáron kaptam a tizenhatodik születésnapomra. Az ócskavas rengetegszer lefulladt vagy ha épp szeszélyes kedvében volt, be sem indult. A festék már sok helyen lepattogott róla és a rozsdá is kezdte felemészteni. A szüeim nem engedhettek meg ennél jobbat és nagyon büszkék voltak, amikor átadhatták nekem a kulcsokat.

Akkoriban irtó cikinek éreztem és gyűlöltem a kocsimat. Arra gondoltam, hogy akkor inkább ne vettem volna semmit. Önző voltam, pedig tudtam, hogy arra az ócskaságra is nagyon sokáig spóroltak.

Lopva a szomszédos házra pillantottam. Elliot terepjárója még szintén a helyén volt, így tudtam, hogy még ő sem indult el. Az én autómmal ellentétben az övé csodálatos volt. A legmodernebb típus és pizok drága. Ami nem is csoda, mivel az apja gazdag volt, egy híres céget vezetett, amely már globális méretűvé nőtte ki magát. A székhelye pár kilométerrel odébb volt egy sokkal nagyobb városban, mint a mienk. Számítástechnikai eszközök gyártásával foglalkoztak és még vagy ezernyi mellékes dologgal, ami engem sosem érdekelt. Évekkel ezelőtt a felesége unszolására költöztek ide, aki családiasabb környezetben szeretne volna nevelni a gyerekeket. Legalábbis a többség ezt a verziót ismerte. Voltak más történetek is, főleg azok után, ami történt... Mostanra se feleség, se többes szám a gyereket illetően.

Kinyitottam a kocsim ajtaját, ami természetesen szorult. Káromkodva ráncigáltam, mire végre hajlandó volt megadni magát. Azon se csodálkoztam volna, ha a kilincs a kezemben marad. Beültem és próbáltam elindítani, de ahogy azt már megszokhattam, most sem és lefulladt. Szitkozódva csapkodtam a kormányt teljesen megfélelkezve magamról.

Ekkor kopogtattak be az ablakomon, mire azonnal összereztem. Nem szoktam hozzá, hogy bárki meglepjen miközben a tragacsommal szenvedek. Oldalra pillantottam és belenéztem azokba a csodaszép borostyán színű szemekbe.

Elliot-ba minden második lány szerelmes a sulinkban. Olyan volt akár egy herceg. Nem elég, hogy gazdag, de még kedves is és jó tanuló. A sportban is remekelt. Arról nem is beszélve, hogy milyen helyes volt. Azok is oda voltak érte, akiknek már volt barátjuk. Elliot-nak egyet kellett volna csettintenie és máris dobják az aktuális fiút. Egyszerűen tökéletes volt.

– Megint nem indul a kocsid, Emma? - mosolyodott el lágyan. Neki támaszkodott a kocsimnak és oldalra biccentette a fejét. A nyáron kicsit hagyta, hogy hosszabbra nőjön a haja és egy tincs a szemébe lógott. Késztetést éreztem, hogy az ujjaimmal beletúrjak, de beleharaptam a szám belsejébe és megálljt parancsoltam. A szívem szinte szaltózott örömeiben.

Elliot és én kiskorunk óta szomszédok voltunk, de úgy igazán sosem beszélgettünk. Nem voltunk barátok, habár a költözésük idején néha játszottunk együtt. De azon kívül, hogy köszöntünk egymásnak semmifajta kapcsolatban nem álltunk. Pedig én nagyon vágytam rá és sokszor elterveztem, hogy beszélgetést fogok kezdeményezni, ám végül nem volt hozzá bátorságom. Most pedig ott állt a kocsim mellett és a válaszomra várt. Úgy

gondoltam biztos csak képzelődöm. Próbáltam nyugalmat erőltetni magamra, magabiztos mosolyt villantottam rá és valami frappáns feleleten törtem a fejem. Végül csupán ennyire futotta:

– Amint látod.

– Gyere, elviszlek! – biccentett a saját járgánya felé. Elkerekedett a szemem. *Elliot-tal fogok iskolába menni! Mondtam én, hogy ez lesz az eddigi legjobb évem!* - gondoltam.

Nem kellett kétszer mondania. Kipattantam az ütött-kopott kocsiból és követtem őt.

Harmadik fejezet

Jelen

Leülök az egyik hátsó padba, ami az ablak mellett áll. Régen mindig elől ültem vagy középen, de most semmiképp sem szerettem volna a régi szokásaimnak megfelelően viselkedni.

Idegesen körbekémelek, mint aki támadásra vár. A szemközti falon lévő óra halk kattogása az őrületbe kerget. Az ablakon félig lehúzták a rolókat. Legszívesebben az összeset felhúznám. Gyűlölöm a sötétséget. Zavar, hogy a sarokban hosszú árnyékok kúsznak a lábam felé. Olyan, mintha kezek nyújtóznának felém, hogy magukkal rántsanak a sötétségbe. Hogy elfoglalam magam, elkezdem kirakni a holmimat. Mindent módszeresen egymás mellé teszek, mindennek megvan a maga helye. Mondhatnám, hogy ez is olyasmi, ami a trauma miatt alakult ki, de nem. Viszont most sokat segít, mert rendszert ad a kuszaságban.

Még csak páran vannak a teremben, de az a pár ember természetesen engem figyel. Azért választottam a hátsó padot, mert reményeim szerint a tanóra közben nem fognak hátra forogni és rám bámulni. A hajam függönyszerűen az arcom elé hullik. Idegesen piszkálgatom a hajszájakat, így nem láthatják milyen ijedt és zavart a tekintetem és én se őket figyelem. Egyre többen kezdenek a terembe szállingózni, én azonban nem emelem fel a fejem. Félek, hogy ismerős arcot fogok látni. Már csak percek vannak vissza az óra kezdetéig és egyre feszültebb leszek. Idegesen dobolok a lábammal, a körmömet rágom. A gondolataim csaponganak. Ökölbe szorítom az ujjaimat, majd újra kinyújtom őket. Attól tartok, hogy nem fogok tudni koncentrálni. Rettegek, hogy a tanár is undorral fog rám nézni.

Már-már azon gondolkodom, hogy felugrok és megfutamodom.

Tényleg nem állok készen!

A levegőt is kezdem gyorsabban és hangosabban venni. Szinte már lihegek. Könnyek égetik a szemem, de próbálom visszatartani őket. Nem akarok sírni. Már csak az hiányozna, hogy kiboruljak és végérvényesen elkönyveljenek egy pszichopata libának. A csengő fülsértő hangja felharsan. *Ha most felugrok és kisietek, akkor még inkább beszédtema leszek* - győzködöm magam.

Tudtam, hogy gyenge vagy - suttogja újra Elliot hangja. - Tudod jól, hogy nem fog menni! Add fel!

Megrázom a fejem és beleharapok az ajkamba. A külvilág elhomályosul előttem. Ez túl ismerős, túl sok. Érzem a fű illatát, érzem az esőt. Hallom a tűz ropogásának hangját. A végtagjaim görcsösen megmerevednek. Megint ott vagyok az erdőben.

Mély lélegzetvételekre van szükségem. Valahogy ki kell zökkentenem magam. Nem kaphatok pánikrohamot a többiek előtt.

Mellettem kihúzza valaki a másik széket, a lábai csikorognak a padlón. Minden izmom megfeszül és félve felnézek. Megilletődötten pillantok az ismerős alakra. Miért ül mellém?

Nolent utoljára a tárgyalásokon láttam. Azóta levágatta a haját, de egyébként ugyanúgy fest. Biccent nekem köszönésként, én pedig elsuttogok egy halk sziát. Sokan igazi bajkeverőnek gondolják őt, amely gyanút könnyedén alapozhat a tény, hogy többször keveredett már verekezésbe. Bár a részleteket sosem ismertem. Igazából a maga módján jóképű srác volt; a bőrét tarkító tetoválások rosszfiús külsőt kölcsönöztek neki, ami csak mégjobban vonzotta az emberek tekintetét. Mindig is magának való alak volt, szinte senkivel sem beszélt, ha pedig mégis akkor csak morgolódott vagy káromkodott. A tanulmányai sem álltak túl fényesen, de semmiből sem állt bukásra. Csak két emberről tudtam, akikkel jóban van, Sienna és Bob. A sulis kirekesztettjei - mondogatják sokan.

De most már kezdem úgy gondolni, hogy inkább ők rekesztettek ki minket, mivel nem voltunk elég méltók ahhoz, hogy foglalkozzanak velünk. A vicces az, hogy a jelenlegi énem tőle tart a legkevésbé. Sőt, a kezdeti meglepettség után szinte megszállt a nyugalom, ahogy elhelyezkedett mellettem. Már nem érzem úgy, hogy el kellene futnom. Nem szól semmit, csak figyel és én visszanézek rá. A szeméből sok mindent ki tudok olvasni. Kivéve azt az egyet, amit keresek; szánalmat. Pedig azt hittem, hogy csupán azt fogok látni benne. A pusmogás máris megkezdődik és még a tanár érkezése sem vet véget neki.

– Csend legyen, fiatalok! - szól Mr. Smith. Amikor az osztály elhallgat, a tábla felé fordul. Nem tudom nem észrevenni, hogy egyetlen pillantásra sem

méltatott. Pedig jól tudom, hogy a tanári kar értesítve lett arról, hogy a mai nap visszatérek az iskolába.

Bizonyára ő is rühell. De ez még mindig jobb, mintha bántana.

Kezembe veszem a tollamat és a füzetem sarkába firkantok.

"Nem kellene mellettem ülnöd. Megszólnak érte."- írom és oda csúsztatom Nolen keze alá. Lepillant a lapra, majd összehúzza a szemöldökét. Nem válaszol nekem, de enyhén megrázza a fejét. Gondolhattam volna, hogy nem fog visszaírni, Nolen nem az az órán levelezős fajta. A tábla felé fordul és már nem is figyel rám. Szomorúan beismerem magamnak, hogy valójában azt sem tudom milyen. Tavaly a hátam közepére sem kívántam a közelségét, kirázott a hideg már a puszta gondolatától is, hogy beszélnem kelljen vele. Semmit sem tudtam róla vagy a családjáról, ahogy más sem. Csak vakon ítélkeztem. Ezt tettem, mert úgy gondoltam ezt kell tennem, hogy elfogadjanak.

Milyen buta voltam.

Úgy bámulom őt, mintha most látnám először. Továbbra se szól semmit, de elveszi az egyik tollamat és azzal kezd jegyzetelni. Nem háborodok fel azon, hogy nem kért külön engedélyt a használatra.

– Ha rajtam legelteted a szemed, akkor le fogsz maradni – szólal meg, amivel meglep. Elvörösödöm a jogos vád hallatán és gyorsan írni kezdek.

Negyedik fejezet

Múlt

Nehéz elmagyarázni, hogy milyen volt Elliot. Egyszerűen jó volt ránézni és szerettél volna a közelében lenni. Azt hihetnénk, hogy sok irigye akadt és talán valóban sokan szerettek volna az ő cipőjében járni. Az emberi féltékenység igazán végtelen tud lenni. Csakhogy magát Elliot-ot mindenki imádta és most nem viccelek. Még akkor se hallottam róla semmi rosszat, amikor az emberek csak egymás között beszélgettek. Szinte képtelenségnek tűnhet, de valóban így volt. Mindenkiel megtalálta a közös hangot. Ugyanúgy eltudott beszélgetni a sulikockájával, mint a legmenőbbjével és a tanárok is kedvelték. Magabiztos volt, határozott és elbűvölő. Az emberek pedig ösztönösen vonzódnak az ilyen karizmatikus személyekhez. Felnézünk rájuk és csodáljuk őket. Egy kezemen meg tudtam számolni azokat, akik nem kerültek Elliot bűvkörébe.

En mindig is nehezen barátkoztam. A két legjobb barátnőmmel még kisiskolásként ismerkedtünk meg, amikor minden sokkal egyszerűbb volt. Ők is szerették az egyik mesesorozatot, amit én. Ráadásul mindhárman utáltuk a

konyhás nénit. Ez pedig elég volt egy örök barátság kezdetéhez. Megismerkedni valakivel, megtartani a jó viszonyt, kiállni az igazamért, bulizgatni... Ezek már bőven túlszárnyalták a képességeimet. Szóval egyszerűen totális ellentétek voltunk.

Habár igaz, hogy elhatároztam az az év más lesz. Lazább leszek és kilépek a komfortzónámból.

A lényeg az, hogy Ő mesés volt, én átlag alatti.

Elvette tőlem a hátizsákomat és bedobta a kocsija hátsó ülésére. Nem bírtam nem észrevenni, hogy a mozdulat közben milyen szépen táncoltak az izmai a vékony póló alatt. Illetve ez az egyetlen cselekedete milyen laza és menő volt. Meg kellett erőltetnem magamat, hogy levegyem róla a szemem.

Elképzeltem, hogy milyen jó lenne megérinteni a feszes karjait és végigsimítani a bőrén.

– Biztos nem okozok fáradságot? - kérdeztem szerényen. Nagyon szerettem volna beülni abba a kocsiba, de azért pofátlan sem akartam lenni.

– Emma, én is arra megyek – nézett rám mosolyogva. – Hogy okoznál fáradságot?

Megvontam a vállam. Kinyitotta nekem az anyósülés felőli ajtót. *Milyen udvarias* – merengtem elbűvölten. Egyetlen ismerősömről se tudtam, aki megtette volna ugyanezt.

– Ülj be!

Vigyorogva huppantam be, vigyázva, hogy a szoknyám ne csússzon feljebb a kelleténél. Az ülés minden bizonnyal valódi bőrből készült – még az illatát is éreztem. A kocsi belsőtere rendezett is tiszta volt, épp ahogy azt elvártam Elliot-tól. Belenéztem a visszapillantó tükörbe és az arcomat tanulmányoztam. Megigazgattam a frufrumat és meghúztam a copfom. Gyorsan bekapcsoltam a biztonságiövet is, aztán addig fészkelődtem, míg kényelmesnek nem éreztem a helyzetem. Hamarosan Elliot is becsusszant a kormány mögé.

– Hogy-hogy befestetted a hajad? - kérdezte hirtelen. A szemében kíváncsiságot fedeztem fel.

– Gondoltam kipróbálok valami újat – válaszoltam lazán és huncutul mosolyogva. Egy héttel az iskola kezdés előtt döntöttem úgy, hogy unalmas barna tincseimet szőkére váltom. Egy olyan árnyalatot választottam, ami nagyon hasonlított Elliot arany színű hajkoronájára. Az enyém nem lett olyan szép, de egy olcsó utánzatnak elment. Ráadásul mindenki azt mondta, hogy remekül áll. Nekem is nagyon tetszett. Szerényen megérintettem a hajam és kérdőn pillantottam a mellettem ülőre.

Elliot olyan meredten nézett, hogy attól tartottam nem tetszik neki.

– Rossz lett?

Nem szólalt meg rögtön. A csend hosszúra nyúlt, kezdett kellemetlen lenni. Azt gondoltam, hogy épp azt fogalmazza meg miképp mondja meg nekem udvariasan, hogy rémes a hajam.

Hisz ő mégiscsak Elliot, aki nem taposna bele a lelkivilágomba.

Ám meglepett, mivel az ajkait valami egészen más hagyta el.

– Dehogy, szerintem szép vagy. Egészen más, mint voltál.

Volt valami fura a hangszíneben, amit nem tudtam hova tenni, de akkor ezzel egyáltalán nem foglalkoztam. Azonnal felderültem. Azt mondta, hogy szép vagyok! - gondoltam visítva. Elliot Cross szépnek tart. Ha ezt a csajok meghallják!

Alig vártam, hogy elmondjam nekik.

– Köszönöm – válaszoltam elpirulva és a vigyort le sem lehetett vakarni az arcomról.

Elliot kikanyarodott a felhajtójukról és elindultunk.

– Esetleg kiengedhetnéd, úgy még szebb lenne – pillantott rám lopva és én azonnal cselekedtem. Röviden rám emelte a szemét és elégedetten aprót bólintott. – Épp ahogy gondoltam – mosolygott.

A gimi mindössze harminc percre volt tőlünk. Apró városunk központjában helyezkedett el, ahol nem túl sok szórakozási lehetőség adódott. Csak egy nagyobb élelmiszerbolttal, néhány étteremmel, butikokkal és egy apró parkkal büszkélkedhetett a hely.

Amint kiértünk az utcából megköszörültem a torkom és gondolkodni kezdtem milyen témával hozakodhatnék elő. Az időjárásról mégsem beszélgethettünk, hisz az ciki lett volna és béna. De nem tudtam, hogy mik azok a témák, amikről Elliot szívesen társalogna. Féltem, hogy az út további részén nem fogunk beszélgetni, vagy ami még rosszabb, valami butaságot találok mondani, aztán végérvényesen elkönnyvel egy reménytelen csajnak, akire kár időt pazarolnia.

– Hogy telt a nyár? - kérdezte, megmentve a további aggodalmaktól.

– Szuperül. Sokat voltam a barátnőimmal és némi pénzt is kerestem – meséltem lelkesen.

– Dolgoztál? Hol? - érdeklődött.

– Anyukám munkahelyén segítettem be, abban a kicsi pékségben dolgozik a sulitól nem messze.

– Szeretem azt a helyet.

– Tudom – vágtam rá túl gyorsan. - Mármint – kezdtem idegesen az ajkamba harapva és magam elé meredve. - Míg ott voltam többször is bejöttél – nyögtem ki.

– Ó, ne haragudj! Nem is emlékszem rád! Biztos csak az ételre tudtam koncentrálni – mentegetőzött és ezen mindketten jót nevettünk.

Meglepő volt, hogy mennyi mindenről tudtunk fecsegni. Sok közös pontot találtunk, például kedvenc filmek és zenék.

Úgy éreztem mintha mindig is beszélgettünk volna egymással, mintha nem lettünk volna idegenek. Nem is nagyon akartam kiszállni aznap a kocsijából. Újabb köröket mentem volna, csak hogy folytassuk a csevegést.

Amikor aztán mégis kénytelen voltam kiszállni mérgesen néztem a szürke épületre. *Miért nem tudták a város másik végébe építeni?* - gondoltam. Megköszöntem a fuvart és még szívesen fecsegtem volna, de Elliot-ot várták a barátai. Egy nagy csapatnyi srác és lány azonnal kiáltozva üdvözölték. Lepacsiztak velem, átölelték és az egyikük még a haját is összeborzolta. Elmerengve néztem őket és azt kívántam bárcsak én is közéjük tartozhatnék. Elliot felemelte a fejét és egy percre összekapcsolódott a tekintetünk. Nem bírtam kutakodó pillantását, így elpirulva lesütöttem a szemem és elsiettem.

Mélyet sóhajtottam és megszorítottam a táskám pántját, a bejárat felé vettem az irányt. A többség az udvaron lézengett, de én inkább bent szerettem eltölteni az időt.

Tudtam, hogy Elliot-ot az ég is nekem szánta. Annyira biztos voltam benne, mint a saját nevemben. Szinte hangosan felvihogtam a gondolattól. Annyira el voltam varázsolva, hogy nekiütköztem valakinek.

– Bocsi - hadartam azonnal. Aztán egy percre megijedtem. Nolen Wald-al néztem farkasszemet. Világoskék írisze szinte szikrát szórt. Összevonta a szemöldökét és ijesztően magasodott felém. Nem kért elnézést, csak fintorgott egyet, majd tovább ment és vissza sem pillantott rám.

– Seggfej - motyogtam az orrom alatt, úgy, hogy még véletlenül se hallja meg. A szememet forgatva folytattam az utamat és az ábrándozást.

Elliot még soha nem járt senkivel. Kavart pár emberrel, de azok csak pár hetes semmiségek voltak és egyiküket sem nevezte a barátnőjének. Ha már itt tartunk, mindig megoldotta, hogy az aktuális lány ne váljon sértettét miután dobta. Mindegyiküket letudta úgy rázni, hogy azok nem tapadtak rá és még véletlenül sem szomorkodtak. Sőt náluk valahogy működött az a sablonos baromság, hogy maradjunk barátok. A többi fiú emiatt istenítette őt és kérték tanítsa meg nekik is mindezt. Elhatároztam, hogy én leszek az a bizonyos lány, aki megtöri mindezt. Nem akartam egy szimpla kaland lenni. Szinte láttam is magunkat a közös házunkban a kandalló előtt ücsörögve. Elliot egy könyvet olvas, én pedig az ablak felé fordulva figyelném a gyerekeinket, ahogy az udvaron játszanak. Egy dolog zavart csupán, hogy nem úgy néztem ki, mint akikkel általában együtt szokott lenni. Alacsony voltam, a bőröm kreolos és

szeplős. A testalakatom inkább hasonlított egy kislányéhoz, mint egy nőéhez. Azzal nyugtattam magam, hogy ez még változhat. Ráadásul szemüvegem is volt. Nyáron azonban a pápaszemet is lecseréltem kontaktlencsére. A kocsiiban történt beszélgetésünk után úgy gondoltam, hogy a sok közös pont majd összehoz minket.

Végül igazam is lett...

Bár valójában nem a közös pontok miatt jöttünk össze. Csak ezt akkor még nem tudtam.

Ötödik fejezet

Jelen

Eltelt két hét mióta visszatértem az iskolába, de nem lett könnyebb... Még mindig gyomorgörcsöm volt akárhányszor beléptem az épületbe. Az órai teljesítményem is vacak volt, ha épp nem azzal voltam elfoglalva, hogy ne omoljak össze teljesen, akkor sem igazán tudtam koncentrálni. Az első pár nap viszonylag békésen telt. Nem történt semmi említésre méltó azon kívül, hogy nehezen bírtam az engem bámuló arcok hadát és furcsa volt, hogy annyi idő eltelté után emberek között kell lennem. Kellemetlen volt, de legalább senki sem esett nekem nyíltan.

A harmadik héten azonban egy-egy tanórán dobálni kezdtek. A folyosón valaki elgáncsolt. A szekrényekben pedig fenyegetőbbnél-fenyegetőbb levelek sora várt, ezek mindegyikét még az iskolában kidobtam, hogy véletlenül se kerülhessenek a szüleim kezébe. A tanárok persze átnéztek rajtam és ha észre is vettek valamit, egy szót sem szóltak az érdekemben. Én sem kértem a segítségüket, eszembe se jutott hasonló. A legnagyobb mélypontot mégis akkor értem el, amikor Rebeca és Jess szinte elszaladtak a közelemből.

Tudtam ugyan, hogy a barátságunknak vége szakadt, hiszen egyetlen egyszer sem vették fel velem a kapcsolatot. Nem próbáltak meglátogatni és én naiv módon akkor még csak azt gondoltam, hogy csak nem szeretnének zavarni. Csakhogy később sem kerestek és üzenetet sem hagytak. Ekkor már világossá vált, hogy szó sincs udvariasságról, a barátnőim egyszerűen magamra hagytak. Nem mondom, hogy hibáztatom őket emiatt. A történetek előtt meglehetősen megromlott a kapcsolatunk és szerintem nem nagyon tudtak ezek után hova tenni. Legalábbis ezzel vigasztalom magam. Viszont ténylegesen szembesülni azzal, hogy elhagytak teljesen más volt...

Teljesen magamba zuhantam. Vajon hányszor törhet össze valakinek a szíve? Mennyi kell ahhoz, hogy végül már senki se legyen képes összeragasztani a darabkákat?

Ezek egyikéről sem beszéltem odahaza, vagy a pszichológusnak. Tudtam, hogy kellene, de nem ment és reméltem, hogy egy idő után egyszerűen könnyebb lesz. Meg aztán nem akartam még ezzel is terhelni a szüleimet. Már így is aggódtak miattam és minden reggel arra kértek inkább maradjak otthon.

Aznap is ugyanazt a beszélgetést folytatjuk le. Leülök az asztalhoz és enni kezdek. A szüleim mozdulatlanul merednek maguk elé és nem nyúlnak az ételhez. Kezd kellemetlen lenni a szituáció és tudom, hogy mondani készülnek valamit, csak még abban nem biztosak, hogyan hozzák szóba.

– Nem szeretném, hogy menj – hallatszik kis idő múlva anya hangja.

– Nem ülhetek itthon, akár egy bűnös, akinek rejtegetnivalója van.

Anya a hajába túr és apára néz. Mindkettejük szeme véreeres, mintha túl sokáig maradtak volna fent.

– Nem erről van szó és örülök, hogy próbálsz alkalmazkodni, de félek, ha egyikünk sincs melletted – magyarázza és teljesen megértem az érzéseit.

– Nem lehetek mindig mellettem – sütöm le a szemem szomorúan. - De ne aggódj, többé nem fognak rossz dolgok történni!

A szavaimat nyugtatónak szánom, de teljesen más hatást értek el vele. Anya nem bírja tovább és sírni kezd, apu tehetetlenül vigasztalja. Nem tudom mit kellene tennem, csak nézem a szüleimet és leteszem a kanalamat, majd eltolom magamtól a tányért. Az apám minden nap elmondja, hogyha rajta múlna elköltöznénk, hiszen könnyebb lenne, ha tiszta lapot nyithatnánk. Csakhogy az anyagi helyzetünk nem tette lehetővé. Soha egyetlen percig sem nehezteltem rájuk ezért, de ők magukra igen.

Egyébként én is aggódom magam miatt. Napról napra fakóbbnak látom a tükörképem, mintha az élet fokozatosan elszivárogná belőlem. Nem voltam önmagam, de még csak halvány másolatnak sem nevezhető. Nem ismertem fel a lányt, aki rám meredt. Nem csak azért, mert kórosan lefogytam és a hajam is visszafestettem barnára - mi több le is vágtam-, a szemem alatt pedig olyan karikák voltak, mintha már évek óta nem aludtam volna, hanem, mert aki visszanezett rám úgy festett akár egy szellem vagy egy lélek nélküli porhüvely. A tekintem üres, akár egy porcelánbabáé.

Az én babám - suttogja Elliot hangja.

Belegondolva; végülis minek strapálom magam? Mindenki elítél, úgysem tudok változtatni a véleményükön. Eldöntötték, hogy egy kegyetlen gyilkos vagyok. Eszük ágában sincs rájönni az igazságra.

A szám belsejébe harapok, olyan erősen, hogy kiserken a vérem és érzem a fémes ízt a nyelvemen. Az enyhe fájdalom, amit érzek, segít egy kicsit, hogy kusza gondolataim a helyükre zökkenjenek.

Próbálom kiűzni a negatív gondolatokat és inkább a jóra összpontosítani. Sajnos abból sokkal kevesebb van. Volt valami, jobban mondva valaki, aki segített.

Nolen.

Amikor csak tudott mellettem volt és elkísért az óráimra.

A közös órákon mellém ült, mindig kikísért a parkolóba egészen az autóig és az ebédlőben maga mellé invitált. Védelmeszt engem.

Az első napokban nagyon furcsa volt, hogy mindenhova az ő társaságában mentem, főleg mert alig beszéltünk. De aztán azt vettem észre, hogy csak akkor érzem nyugodtnak magam, ha ő is ott van. Ki hitte volna, hogy egyszer ő lesz a hősöm? Szerintem még ő maga sem. Nem hinném, hogy egyáltalán valaha is megmentő szerepét szerette volna játszani. Nem is érdekelt meg a törődését és amikor rákérdeztem az okára csak annyit mondott:

– Mert ez nem a te hibád.

Amióta visszatértem senki nem mondta még, hogy nem én tehetek a történetekről. Persze, a családomon és a pszichológuson kívül. Egyszerűen hihetetlenül felszabadító érzés volt azokat a szavakat hallani. Remegett az ajkam és bár nem szerettem volna, de egy könnycsepp legördült. Gyorsan letöröltem, de egy újabb követte.

Nagyon hálás voltam, hogy Nolen nem próbált megvigasztalni. Egyszerűen csak ott maradt mellettem és kívárta amíg megnyugszom. Nem próbált hozzám érni sem, amiért még inkább köszönettel tartoztam neki. Nem bírtam volna elviselni, ha megérint. Még egy vállon veregetés is sok lett volna. Szóval továbbra is a személyes testőrömként funkcionált; ha ő ott volt, senki sem mert belém kötni, tőle mindenki tartotta az egy lépés távolságot. Még a barátainak is bemutatott, akik meglepően kedvesnek bizonyultak. Nem voltak ők különcök, csupán lelkileg megtörtek, akik odafigyelést igényeltek. Kicsit úgy éreztem újra tartozom valahova.

Először feszült voltam a közelükben és ők is hasonlóan viszonyultak hozzám. Sienna nagyon keveset beszélt, Bob pedig leginkább csak Nolennel foglalkozott. Tudtam, hogy miket pletykálnak róluk és nem tudtam mennyi lehet igaz belőle. Félttem nehogy valami rosszat mondjak, ezért inkább nem is szóltam semmit. Negyedik nap telt el a kellemetlen légkörben, amikor végre megtört a jég. Bob magából kikelve káromkodott a játék miatt.

– Nem hiszem el, hogy az a hülye gyilkos már megint elkapott – csapkodott mérgesen, aztán mintha megijedt volna és felém kapta a fejét. A többiek is lemerevedtek. Először nem értettem, de aztán rájöttem, hogy azt hitte megbántott azzal, hogy a közelemben kimondta a gyilkos szót. A szendvicsembe haraptam.

– Nekem is ki kellene próbálnom – mondtam, mire mindenki elmosolyodott. Bob azonnal a kezembe nyomta a mobilját, Sienna pedig közelebb csusszant, hogy lássa mit csinállok. Aznap rájöttem, hogy ők is olyan óvatosak próbáltak lenni, mint amilyen én voltam és féltek bármit is mondani.

Elgondolkodva lépek ki az ajtón. A friss levegő kellemes borzongással tölt el. Egy pillanatra sem állok meg és nem is nézek fel a földről. Ma a bejárathoz közel parkoltam, mivel Nolen barkácsszakkörre jár és csütörtökönként nem tudott elkísérni a kocsinhoz. Nem mintha eddig bárki is megpróbált volna ártani nekem, de mégis biztonságosabbnak érzem.

Hamar beugrok a kocsiba és már indítanám is, de egy srác a motorháztetőmre csap.

A hang élesen visszhangzik a fülemben és összerezzenek. Ismerem a fiút. Bronzbarna haját és nyurga testét már milliószor láttam. Elliot csapattársa volt és az egyik legjobb barátja, Dylan.

A pánik azonnal eluralkodik rajtam, főleg amikor felemeli a fejét és színtiszta gyűlöletet és megvetést látok a szemében. Egész eddig elkerült engem. Tudatosan távol tartottam magam tőle, hacsak megláttam valakit, aki hasonlított rá már felhúztam a nyúlcipőt. De úgy tűnik ő megunt mindent.

– Emma! - szólít meg, bár nem hallok a hangját, csak a szájáról olvasom le a nevem. Azonnal lenyomom a biztonsági zárat az autómon. Félek tőle, pedig tavaly még viccesnek és aranyosnak tartottam.

Megszorítom a kormányt és minél kisebbre húzom össze magam. Belerúg a kocsim lámpájába egyszer, majd még egyszer.

Az ajkam megremeg. Megint rúg egyet. Én még jobban szorítom a kormányt az ujjaim már teljesen elfehéredtek.

Csörömpölés hallatszott.

Néhányan körbe állják az autót és végignézik ami történik. Nem tesznek semmit, hogy leállítsák. Egyesek még nevetnek is. Azon sem csodálkoznék, ha ők is beszállnának. Dylan még nem végzett. Tovább rugdalja a kocsit, újabb károkat okozva benne. Hallom ahogy az ajtó behorpad.

Felnézek és találkozok a tekintetünk. Rám bámul könnyes szemével. A vérem a fülemben dobol.

– Miért, Emma? - kérdezi. Ökölrel az ablakra csap, mire nagyot ugrok. Megismétli a kérdést.

Nem szólok egy árva szót sem. Valószínűleg, ha akarnék sem tudnék mit mondani. Nincs kielégítő válaszom a számára és ezt a kérdést már magamnak is számtalanszor feltettem.

Dylan szinte viczorog. Még egyszer belerúg teljes erejéből a kocsim oldalába, aztán távozik. Mozdulatlanul ülök egészen addig míg a parkoló kiürül.

Remegek és a könnyek elerednek a szememből, majd lecsorognak az államon.

Hatodik fejezet

Múlt

– Elmentetek randira, de nem jött össze. Nagy ügy – harsogta a vonal túlsó végén Jess. – Attól még élned kell tovább az életed! Szóval szedd össze magad és gyere el velünk moziba!

Elgondolkodom, hogy mi lenne, ha engednék a kérlelésnek és velük mennék. Egy ideje már csak a suliban találkoztunk és nekem is hiányzott az együtt töltött idő. Felpillantottam, mire fejrázás volt a válasz.

– Talán máskor – ejtem ki a szavakat nagy nehezen.

– Emma, már három hónapja depizel. Ha valóban jártatok volna megértem, de csak pár randitok volt.

– Tudom, csak most egyszerűen nincs kedvem menni -mondom most már valamivel ingerültebben. Jess nagyot sóhajt és tudom, hogy tovább szeretne erősködni, úgyszólván gyorsan elkészönök és leteszem. Visszadobtam a mobilt a táskámba, aztán felmáztam az ágyba és odabújtam Elliot-hoz.

– Örülök, hogy inkább itt maradsz – suttogta.

Elliot és én már három hónapja egy pár voltunk, de senki sem tudott róla. Elliot azt mondta nekem, hogy egy ideig szeretne megtartani csak magának és mindezt romantikusnak találtam, hiszen minden percet csak nekem szeretett volna szentelni. De a napok hetek lettek, a hetek pedig hónapok és még mindig titkolóztunk.

Nem sokkal azután jöttünk össze, hogy elfuvarozott engem az iskolába. Egyik nap rám írt, hogy lenne-e kedvem a sulin kívül összefutni vele. Természetesen örömmel egyeztem bele.

Mikor? - írtam izgatottan.

Mi lenne, ha most rögtön – válaszolta.

A szomszédos városba mentünk és csak egy órára volt kiválasztani mibe menjek. Annyira izgultam, hogy konkrétan hányingerem volt. Elliot nem a házunk előtt találkozott velem, hanem pár utcával odébb vett fel. Akkor ezzel nem törődtem. Amikor végre elindultunk minden természetesen ment. Normálisan tudtam beszélgetni, szellemes voltam és vicces. Megnéztünk egy filmet, beültünk egy aranyos étterembe is és végezetül elmentünk egy játékterembe. Szerettem volna, ha a nap sosem ér véget. Remekül éreztem

magam és úgy láttam Elliot is jól szórakozott. A búcsú pillanatában csak egy suta arcra pusztit és egy később összefutunk ígéretet kaptam. Így elbizonytalanodtam és azt gondoltam talán mindent félreértettem. Alig aludtam az éjjel és magamban a randink részleteit elemeztem.

Ám másnap újra szeretett volna találkozni velem. Végül minden napot együtt töltöttünk. Bár a találkánk továbbra is kifejezetten barátiak voltak. Elliot mindig tartotta tőlem a távolságot, én pedig túl félénk voltam, hogy nyissak felé.

Aztán végre, amikor már harmadik hete találkoztunk elcsattant az első csók.

Náluk voltunk éppen. Már otthonosan mozogtam a házban, ugyanis többször átjöttem a találkánk alkalmával. A ház bámulatos volt. Az a fajta, ami nekünk sosem adatott volna meg, még akkor sem, ha a szüleim egész életükön át spóroltak volna.

Drága holmikkal és modern műszaki eszközökkel tömték tele. A padló olyan tiszta volt, hogy enni lehetett volna róla és a bútorokon egy porszem sem volt. Eleinte semmihez sem mertem hozzáérni. Elragadtatással szemléltem mindent, Elliot pedig nemtörődomséggel. Nem szórakoztatta a lelkesedésem sem, csupán elnézően mosolygott, ha újabb holmira csodálkoztam rá.

Bár, ha valaki luxusban nő fel, annak bizonyára mit sem számítanak ezek.

Az apja egyszer sem volt odahaza, így senki sem zavart minket.

– Nézhetnék filmet. Mit szólsz? - kérdeztem. Nagyon szerettem a filmeket. Mindenfélét szívesen néztem és szerencsére Elliot is osztozott az imádatomban.

– Benne vagyok.

– Csinálok pattogatott kukoricát, ha van - mondtam lelkesen.

– Van. Az egyik felső szekrényben - válaszolt Elliot. Átvágtam a nappalin és nyitogatni kezdtem a konyhaszekrényeket.

– Biztos, hogy van? - kérdeztem a vállam felett átnézve, miközben lábujjhegyen pipiskedtem. A konyhaszekrényüket nem az én méreteimhez tervezték. Alig értem fel őket.

– Tuti - mondta, miközben teljes testével felém fordult és az állát a háttámla tetején pihentette. - De talán mégiscsak alul lesz vagy a fiókban.

Lehajoltam, hogy ott keresgéljek. Semmi. Végül kihúzkodtam a fiókokat. Ahogy megtaláltam a kukoricát diadalmasan kiragadtam a helyéről, de valami mást is kirántottam. Felszisszenve kaptam utána, de már késő volt, a földre hullott. Gyorsan felvettem és kíváncsian szemléltem a nyakéket. Nem értettem, hogy egy láthatóan értékes tárgyat miért épp a konyhaszekrény fiókjában tárolnak.

– Az anyámé volt - hallottam meg magam mögül Elliot hangját. Összereztem. Kicsit megijedtem, hogy olyan hirtelen került mögém. Mindenki tudta, hogy Elliot anyja elhagyta őket.

Gyönyörű nő volt és régen modellkedett is. Anyukám nem kedvelte. Eleinte azt hittem talán féltékeny rá, pedig anyu nem volt az a típus. Nem örült, ha beszélgettem Mrs Crosszal, ami nem túl gyakran történt meg. Talán összesen négyszer. Anya azt mondogatta, hogy valami nem stimmel vele és szörnyű a természete. Részben igaza lett. A nő tényleg nem volt olyan tökéletes, mint sokan hitték. Szárnyra keltek olyan pletykák is, hogy depressziós volt és ivott.

Ráadásul egyesek szerint Mr. Cross sem volt a férjek gyöngye és bántotta az asszonyt, aki megelégtelt mindezt és lelépett egy másik férfival. Sokan nem hitték el, hogy a férje bántotta volna, hiszen ennek semmi jele nem volt. Viszont az tagadhatatlan, hogy Mrs. Cross elment és magára hagyta a gyerekeit.

A gyerekeket megviselte az eset, ez látszott rajtuk. Még én is észrevettem, pedig magam is fiatal voltam. Elliot akkor volt tizenhárom. Evelyn pedig kilenc. Hónapokig ijedtnek és elveszettnek tűntek. Keveset beszéltek és az iskolán kívül sehova sem mentek – sőt pár hétig még suliba se jártak. Akkor úgy tűnt, hogy teljesen elszigetelődnek tőlünk.

– Nagyon szép – mondtam ahogy a fény felé fordítottam a követ és az megcsillant rajta.

– Vedd fel! - kérte. – Legyen a tiéd.

Értetlenül néztem rá. A nyaklánc túl értékesnek, túl szépnek tűnt ahhoz, hogy felpróbáljam. Ahhoz pedig végképp, hogy az enyém egyen. Megráztam a fejem.

– Nem is tudom... Ez mégiscsak anyukádé volt. Biztos fontos, ha megtartottátok.

Elliot kikapta a kezemből a nyakláncot és rám adta. A medál hűvösen tapadt a bőrömhöz. Megilletődötten érintettem hozzá a kezem. Maga felé pördített, megfogta a kezemet és leemelte a medálról. Végigpillantott rajtam, amitől borzongás futott végig a gerincemen, aztán lecsapott az ajkamra.

A csók nem egészen olyan volt, mint képzeltem. Nem volt lágy és puha, se gyengéd. Nem olyan volt, amelyet vártam volna tőle.

Követelőző és vad. A nyelve mohón indult az enyém után, de nekem tetszett. Erre vágytam már mióta, hogy Elliot észrevegyen.

Úgy éreztem, hogy annyira kíván engem, hogy teljesen elvesztette az irányítást maga felett. A szívem zakatolt attól, hogy ezt én váltottam ki belőle. A keze a hajamba túrt és szorosan magához vont, olyan szorosan, hogy az már szinte fájt.

De nem panaszkodtam. Beleolvadtam a karjaiba. Belevesztem az érzésbe.

Lihegve váltunk el egymástól. Arcomat két tenyere közé fogta és ujjával megsimította, majd homlokát az enyémnek döntötte.

– Hű - csúszott ki a számon, mire halkan felnevetett. Szédültem, így erősebben kapaszkodtam belé.

Hetedik fejezet

Jelen

Nem mentem suliba. Képtelen voltam rá a tegnapi történetek után. Miután Dylan és a többiek elmentek, órákig ültem a kocsiban zokogva. Még akkor is zaklatott voltam, amikor hazaértem. A szüleim addig faggattak, míg el nem mondtam mi történt. Ma bementek, hogy beszéljenek az igazgatóval. Könyörögtem nekik, hogy ne említsék meg Dylan nevét. Már csak az hiányzott, hogy büntetést kapjon és még dühösebb legyen rám.

Törökülésben ültem az ágyamon, magamhoz szorítva a párnámat. Meredten bámultam a szomszéd házat. Azt hallottam, hogy Mr. Cross el fogja adni, de egyelőre nem láttam semmi erre utaló jelet. Nem tudtam mit fogok érezni, ha valaki más fog ott lakni.

Megkönnyebbülést? Szomorúságot? Talán semmit, csak ürességet. Elliot gúnyosan mosolyogva integet nekem a szobája ablakából. Kiráz a hideg és felugrok, hogy lehúzzam a redőnyt.

Sötétség borul a helyiségre. Azonnal előnt a pánik.

Gyűlölöm ezt, úgyhogy felkapcsoltam a lámpámat. Ahogy elárasztja a szobát a fény, a szívem is lassabb ütemet kezd diktálni.

Azóta az éjszaka óta nem bírom elviselni a sötétséget.

Lefekszem az ágyra és a kezembe veszem a telefonomat.

Hónapokkal ezelőtt letöröltem magam minden közösségi oldalról, hogy ne tudjanak zaklatni. A számomat is megváltoztattuk. A mobilomat manapság semmi másra nem használom, mint fotózásra és zenehallgatásra. A zene meggyógyítja a lelkem és a fotózás leköti a gondolataimat. Régen nem érdekelt a egyik sem, mostanra viszont megtanultam úgy figyelni a környezetemre, ahogy azelőtt nem tudtam volna és ez a képek elkészítésekor hasznosnak bizonyult. Olyasmiket veszek észre, amit mások nem.

Van, hogy csak egyetlen fénysugáron múlik, ami épp a megfelelő pillanatban vetül rá egy esőcseppekkel tarkított virágra.

De a felhők voltak a kedvenceim, amiket körbe ölelt a végtelen kék ég. Amikből sosem lehetett kétszer ugyanazt a formát vagy színt lefotózni.

Belépek a galériába és a képeket kezdem lapozni.

Régen csak a magamról készült darabokkal volt tele a mobilom, amiken egyedül vagyok és a barátnőimmal. Elliottal is több közös fotóm van. Ezek a képek még mindig megvannak, egy külön mappában. Nem tudtam rávenni magam arra, hogy töröljem bármelyiket is. Néha még most is megnézem őket. Utána pocsókul vagyok. Szerintem ezzel is büntetem magam... Megmutatom a mostani elcseszett énemnek, hogy régen milyen tökéletes volt az életem. Közben pedig azon gondolkodom, hogy talán történhetett volna másként. Ha aznap óvatosabb vagyok, akkor másképp történhetett volna. Ha jobban odafigyelek a jelekre... Túl ijedt és zaklatott voltam és lehettem volna megértőbb. Talán én rontottam el és igaza van mindenkinek. Egy gyilkos vagyok, akinek nem szabadna élnie.

Felkapom a fejem és leejtem magam mellé a mobilt. Hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó, majd kis idő elteltével a szüleim belépnek a szobámba. Mindketten leülnek az ágy szélére és az arcuk kissé sápadt, mintha nem érzének jól magukat.

Nem kívánhatnék náluk megértőbb és szeretőbb szülőket. Nem veszekednek egymással és velem sem. Semmit sem erőltetnek vagy siettetnek és soha még csak fel sem merült bennük a gyanú, hogy talán bármi is az én hibám lett volna.

A családnak nem hullott darabjaira a történetek hatására.

De a város lakói őket sem kímélik. Tudom, hogy anyura megjegyzéseket tesznek a munkahelyén, ahogy azt is, hogy apunak dupla műszakot oszt ki a főnöke. Nem beszélnek róla, de én tudom. Megszakad a szívem ettől az egésztől.

– Az igazgató biztosított róla minket, hogy többet nem fordul elő ilyesmi - mondja anya meggyötört hangon. Tenyerébe fogja a kezemet és lágyan megsimogatja a kézfejem. Mély levegőt veszek.

– Köszönöm - mondom ki. Valójában azonban nem érzek hálát. Tudom, hogy örülnöm kellene lennem, hogy vették a fáradságot, de szerintem felesleges köröket futnak. Senkit sem érdekel mi van velem. Az emberek csak úgy tesznek, mintha megoldást kínálnának. Valójában azonban elfordítják a tekintetüket, ha gond van.

– Találkoztunk Nolennel - szólal meg kis idő múltán apa is. Kíváncsian fordulok felé. - Felőled érdeklődött. Elmondtuk neki mi történt és nagyon feldúltnak tűnt. Szeretne meglátogatni és mi pedig megengedtük. Remélem nem haragszol.

– Nem. Nem haragszom – rázom meg a fejem.

– Rendben van, kicsim - mosolygott anya. - Örülök, hogy van legalább egy barátod.

Nolen az lenne? *Barát?*

– Igazad van - bólintok. - Kicsit összeszedem magam, hogy normálisan nézzek ki mire ideér - teszem hozzá.

A szüleim arcára olyasfajta boldogság ül ki, amit már rég láttam. Ez pedig engem is jobb kedvre derít. Gondolom örülnek, hogy erőfeszítéseket teszek valaki kedvéért, és hogy nem leszek teljesen egyedül. Ha magam miatt nem is, de miattuk meg kell próbálnom újra normálissá válni.

Még ha ugyanolyan már nem is leszek, mint régen.

Nyolcadik fejezet

Múlt

– Nem értem minek titkolózni - nyafogtam Elliot-nak. Nem ez volt az első eset, hogy szóba hoztam a dolgot, viszont aznap elhatároztam, hogy most komolyan meg kell beszélünk mindent. Eleinte tetszett, hogy csak magának akar, de már közeledett a nyár és még mindig senki sem tudta, hogy egy pár vagyunk. Még a szüleim sem. Kezdett az egész nyomasztóvá, illetve furcsává válni. A szüleimnek nem győztem kifogásokat gyártani arra vonatkozóan, hogy hol vagyok minden délután vagy akár kora este. Többször is összevesztünk, pedig azelőtt ez nem volt szokásunk.

– Csak légy őszinte velünk! - követelte apa. - Felhívtuk tegnap Rebeca-t, azt mondta nem tudja hol vagy.

– Pedig nála voltam, de megharagudott rám és hazudott, hogy bajba kerüljek – füllentettem automatikusan. .

– Már hónapok óta nem is láttuk a barátnőidet, Emma – szólt közbe anyu is, aki az ajtóban ácsorgott. Megrántottam a vállamat. Apu a fejét rázta és kiment a szobámból. Anya egy ideig csak nézett rám, majd nagyot sóhajtott és követte apát. Nem tudták, hogy mit kezdjenek velem. A legjobb barátnőimet is folyton lekoptattam valami mondvacsinált kis ürüggyel. Tudtam, hogy ez nem folytatódhat, de Elliot-ot sem szerettem volna elveszíteni, úgyhogy tűrtem. Butaság volt, de akkor ez tűnt helyesnek.

Elliot a tenyerén hordozott, ő volt a tökéletes barát. Sokszor mentünk a szomszédos városokba randizni és kedves volt velem. Sokat beszélgettünk, főként semleges dolgokról.

Ajándékokkal halmozott el; ruhákkal, ékszerekkel, parfümökkel, még sminket is vett nekem. Többségükre nem is volt szükségem. Ezek eleinte zavartak, de ha valamit nem fogadtam el láttam rajta, hogy megsértődött. Nem tette szóvá, de hallgatag és morcos lett utána, így inkább hagytam, hogy megvegye nekem, amit szeretne.

Még azt is felajánlotta, hogy kapok tőle egy új kocsit - amit azonnal elutasítottam, mondván az már tényleg túl drága ajándék lenne és nem tudnám kimagyarázni a szüleimnél.

– Mondtam már, babám - csókolta meg a halántékomat Elliot engesztelően. Kihúzta a hajamból a gumit, hogy a fürtök a vállamra omoljanak. Meleg volt, így reggel felkötöttem, de ő mindig kiszedte a hajgumit a hajamból. Azt szerette, ha kiengedve hordom. Fintorogva elhúztam a szám.

– Igen, mondtad - húzódtam el tőle. - De szerintem már kellően kisajátítottál csak magadnak. Nem gondolod?

– Nem gondolom - mosolyodott el pimaszul és megcsókolt. Utáltam amikor ezt csinálta, mert ilyenkor minden érzésvemről megfeledkeztem. Ráadásul gyakran csinálta ezt.

Ha komolyan elszerettem volna beszélgetni valamiről, akkor egyszerűen elterelte a figyelmem néhány csókkal. Felnyögtem, ahogy a keze a ruhám alá csúszott és végigsimított a csupaszbőrömön. Beleharapott az ajkamba, mire elmosolyodtam.

Erőt vettem magamon és a kezemet a mellkasára helyezve eltoltam őt. Nem hagyhattam, hogy megint elterelje a gondolataimat. Eldöntöttem, hogy ezt a beszélgetést megejtjük, ha törik, ha szakad.

– Szégyellsz engem? - kérdeztem és őszintén kíváncsi voltam a válaszra.

Elnevette magát. Zene volt a füleimnek, amikor nevetett.

A rózsaszín köd még mindig elhomályosította a látásomat.

– Ezt ugye te sem gondoltad komolyan? - kérdezte felháborodottan.

– Akkor nem értelek – ráztam meg a fejem és kissé lejjebb horgasztottam. Az arca kissé elsötétedett és a szorítása is erősödött. Nagyot nyeltem, kezdett fájni azon a ponton, ahol az ujjai hozzám értek.

– Jól van. Tudod mit? Legyen! Ha annyira szeretnéd, kürtöljük világgá. Mit érdekel engem? - a hangja indulatos volt, amit nem tudtam mire vélni. Néha apróságokon felkapta a vizet. Soha nem tartott sokáig, de ilyenkor egészen másnak tűnt. *Nem nagy dolog* - gondoltam. Valaki nehezebben kezeli az apróságokat és az ilyesmi nagyon ritkán történt meg. Így nem aggódtam miatta.

Csakhogy egészen addig a napig, ez a hirtelen indulat még sosem terjedt ki az irányomba, akkor azonban a kereszttüzeben állhattam.

Nem kértem nagy dolgot tőle és azelőtt nem lett dühös, ha felhoztam a témát. De eszembe jutott, hogy azelőtt nem erősködtem, ha témát akart váltani, hagytam. Nem tudtam mit mondjak, de már zsibbadt a kezem a fájdalomtól. Lesütöttem a szemem. Teljesen megszeppentem. Gyereknek éreztem magam, akit leszidtak valami miatt.

– Ne haragudj! - kértem bocsánatot azonnal, habár nem érzetem magam hibásnak. Egy ideig nem szólt semmit, engem pedig a sírás kerülgetett. Végül mélyet sóhajtott.

– Semmi baj! Megbocsátok! - mondta és beletúrt szőke tincseibe és a plafon felé fordította a fejét. Újra elhallgatott egy időre. - Mi lenne, ha megvárnánk az egy éves évfordulónkat és utána mindenkinek elmondanánk mi a helyzet?

Felkaptam a fejem. Izgatottan kapaszkodtam a felsőjébe.

– Komolyan beszélsz?

– Igen – nézett a szemembe.

– Rendben. Ennyit még kitudok bírni - bólintottam vidáman és a nyaka köré kulcsoltam a kezemet. - Szeretlek – suttogtam halkán.

Elliot lehajolt, hogy megszüntesse a köztünk lévő távolságot.

Nekem pedig megint az a szörnyű gondolatom támadt, hogy ő még egyetlen egyszer sem mondta, hogy szeret.

Azt már mondta, hogy "én is". De konkrétan sosem ejtette ki a "szeretlek" szót az ajkán. Ez is olyasmi volt, amit nem mertem szóvá tenni...

Hamar elterelődtek a gondolataim, ahogy az ágyra fektetett és csókokat hintett a nyakamra. Felhúzta a felsőmet és puszikkal halmozta el a hasfalamat, aztán gyorsan ledobta magáról a pólóját.

– Elliot - nyögtem a nevét, ahogy újra csókolgatni kezdett.

– Sh! - csitítgatott, miközben a keze a nadrágom gombjával babrált.

Nem szerette, ha szeretkezés közben bármit is mondtam.

Sőt azt se nagyon, ha túl hangos voltam. Újabb érdekes szabály, amelyhez tartottam magam. Beleharaptam a számba, hogy visszafogjam magam és halkán nyöszörögtem alatta.

Kilencedik fejezet

Jelen

Nolen pontban ötkor toppan be. Másképp fest, mint az iskolában és ez egy percre összezavar. Idegennek tűnik, mintha nem is ő lenne. Eddig mindig feketében láttam és vállig érő tincsei szanaszét szoktak lógni, mintha nem fésülködött volna meg. Amolyan igénytelenséget sugároz magából, mint akinek tök mindegy, hogy fest.

Az előttem álló fiú azonban kockás, zöld inget visel, ami alól kilátszik az egyik karját fedő tetoválás. Kopott kék farmer van rajta és a haját pedig copfba kötötte. Egyedül az elnyűtt bakancs az, amit nem cserélt le. Még a

tárgyalásokra se csípte így ki magát. Pedig azok hivatalos események voltak. Igaz, akkor is ingben volt, de valahogy nem tűnt ilyen elegánsnak.

A szüleim elvannak ragadtatva és nagy lelkesedéssel invitálják be. Egyik szemöldököm érdeklődve felvonom. Nemrég megtudtam, hogy ők már régóta ismerték Nolent, mivel jóban vannak az apjával. Meséltek nekem pár dolgot a családjukról is, de nem túl sokat, mivel azt mondták nem szeretnék pletykálni és Nolen biztos elmondja, ha úgy érzi.

Anya és apa nekilát a vacsora elkészítésének. Sült csirkemellt és párolt zöldségeket készítenek, az egyik kedvencemet.

– Addig beszélgetek - mondja anya.

– Ne segítsünk? - kérdezi Nolen. Még udvarias is, ámuldozok. Önkéntelenül is belegondolok, hogy vajon Elliot felajánlott-e volna hasonlót. Amilyen tökéletes volt mindig is, valószínűleg megtette volna. Elhúzom a szám. Nem kellene rá gondolnom, de mégis megteszem. Fura volt elképzelni őt a mi szerény kis házunkban, habár annak idején számtalanszor megtettem, de egyszerűen már akkor sem illett bele a képbe, mivel ő olyan megfoghatatlan volt. Körbe lengte egy bizonyos légkör, amitől úgy érezted, hogy ő ennél többre hivatott és többet érdemel. Fura ilyesmit gondolni valakiről, de mégis így érzem.

– Dehogy, hisz vendég vagy - legyint apa. Leülünk a kanapéra és próbálom száműzni a komor gondolataimat. Nem szabad elrontanom a hangulatot. Meg kell próbálnom kedvesnek és természetesnek lenni. Veszek egy mély levegőt, ahogy Nolen is, majd egymásra nézünk. Én kinyitom a számat, de nem jön ki egy hang se rajta. Úgy tűnik ő is mondana valamit, de csendben marad. Lehajtom a fejem és a papucsom orrát kezdem figyelni.

Kínos csend áll be közöttünk. A beszélgetés egyelőre nem megy túl jól – állapítom meg.

Beinvitálhatnám a szobámba. A barátok gyakran elvonulnak a szülők szeme elől, hogy nyugodtan társaloghassanak. Úgy gondolok erre, mintha csak egy tankönyvből olvasnám, mintha nekem sosem lettek volna barátaim. Pedig voltak. Csak mindez olyan távoli emlék... A barátnőimmal legtöbbször hálóban töltöttük az időt, hogy anyuék ne szólhassanak bele a csacsogásunkba. De nem hívom be Nolent a szobámba. Bár tőle nem félek, de nem hiszem, hogy képes lennék pánikroham nélkül kettesben maradni egy fiúval. Már a gondolatától is rosszul vagyok.

– Jól vagy? - kérdezi hirtelen és ráemelem a tekintetemet.

– Mihez képest - vonom meg a vállam. Nem akartam azt hazudni neki, hogy semmi bajom. Olyan nyíltan és őszintén nézett rám, hogy nekem is annak kellett lennem.

– Sajnálom, hogy nem voltam ott.

– Nem várom el, hogy folyton megvédj - mondom lágyan. Nem szeretném, hogy magát hibáztassa, hiszen ő mindent megtesz, amit csak tud. Pedig nem lenne muszáj neki.

– Nem érdekled meg, amit veled tesznek.

Mindent tudott. Ott volt azon az éjszakán és látta mi történt, épp ezért is volt ő a koronatanú a tárgyaláson. Mondhatjuk, hogy neki köszönhetem a mostani viszonylagosan normális életemet. Ha nem lett volna ott, akkor valószínűleg minden másként alakul.

– Ne beszéljünk erről! - rázom meg a fejem, hiszen a gondolataim már messze járnak és látom magam előtt a sötét erdőt. Nem akarom látni. Ma nem.

Kár erőlködnöd. Mindig látni fogod – suttogja Elliot hangja. Gyűlölöm, hogy igaza van.

A többiekről érdeklődöm. Nolen elmondja, hogy mindketten üdvözetüket küldik és ők is benéznének, ha hosszabb ideig tervezek otthon maradni. Erről még nem döntöttem, amit neki is elmondok. Viszont meghatódom attól, hogy az új ismerőseim törődnek velem. Egyelőre nem mondom, hogy barátok. Nem ismerem elég régóta Siennát és Bobot.

Rá kellett jönnöm, hogy ezzel a különleges szóval nem dobálózhatok csak úgy. Hiába vagy jóban valakivel évek óta, nem biztos, hogy valóban a barátod. Lehet, hogy az első nehéz pillanatban magadra hagy vagy hátba támad.

Nolen eléri, hogy nevessek, amikor arról beszél, hogy mit csinált a kistestvére. Az öccse még csak három éves és sok képet mutat róla. El vagyok ragadtatva.

– Egyszer bemutathatlak neki, ha szeretnéd - ajánlja fel vidáman, majd hosszúra nyúlik közöttünk a csend. Megköszörüli a torkát, úgy gondolja magyarázkodnia kell. - Ne érts félre! Nem szeretném, hogy azt gondold ki szeretném használni a helyzetet.

– Talán, egyszer - suttogom bizonytalanul és rámosolygom.

Megrémiszt a gondolat, hogy bárkihez is újra közel kerüljek. Szerencsére erről nem ejtünk több szót, inkább más biztonságos témákra terelődik a beszélgetés.

Hamarosan elkészül a vacsora is. A szüleim eleinte árgus szemekkel figyelnek minket, egy idő után azonban ők is ellazulnak.

Szinte már normálisnak tűnünk.

Szinte már normálisnak érzem magam.

Tizedik fejezet

Múlt

Elliot nem nyílt meg nekem. Nem beszélt a múltjáról, nem beszélt a jelenről. Rájöttem, hogy bár lassacskán egy éve vagyunk együtt, de csak felületes dolgokról beszélgetünk. Sok dolgot tudtam róla, de semmi olyasmit, ami igazán fontos lett volna.

Felszínes dolgokat tudtam csupán, de arról semmit, hogy hogyan élte meg a húga elvesztését, vagy hogy miképp viseli az apja gyakori távolléteit. Azt hittem, hogyha nem erőltetem előbb-utóbb beszélni fog róla, de nem így történt. Ha pedig szóba hoztam, témát váltott. Én viszont nem akartam, hogy ilyen felületes legyen a kapcsolatunk. De mit tehettem volna? Nem húzhattam ki belőle harapófogóval.

Nehezen, de elfogadtam, hogy nem mindenki szeret az érzéseiről beszélni...

Engem viszont sok mindenről faggatott. A szüleimről és arról, hogy mit szoktunk együtt csinálni, Jessről és Rebecáról, az egyetlen volt pasimról, akivel még kilencedik évelején jártam és mindössze két hónapig tartott a dolog. Az a két hónap is úgy telt, hogy az iskolán kívül szinte csak hétvégekre találkoztunk.

Elliot mindenre kíváncsi volt, de nem mindig tetszettek neki a válaszaim és ilyenkor próbált meggyőzni az ellenkezőjéről. Például, ha azt mondtam, hogy a piros ruha jobban tetszik és ezzel nem értett egyet, akkor addig érvelt és győzködött, míg végül a másik színt választottam. Legtöbbször belement a dologba, hiszen így egyszerűbb volt. Ráadásul, ha Elliot boldog volt, akkor én is.

Ami a barátaimat és a családomat illeti?

Egyre távolabb kerültem tőlük. Alig találkoztam velük és keveset beszéltünk. Anya és apa arra gyanakodtak, hogy drogozni kezdtem és talán valami másba is belekeveredtem. Ha úgy vesszük valóban függővé váltam. Elliot volt a függőségem tárgya. Egyre frusztráltabb lettem a faggatásuk miatt, kezdtem kicsit agresszív lenni velük. A vacsorát inkább a szobámban ettem meg. Reggel direkt korábban elmentem a suliba, hogy ne találkozzunk. Szörnyen viselkedtem.

Pedig semmiről sem tehettek és nem volt tolakodó egyik kérdésük sem, csak tudni szerették volna merre járok. Azt is tudni akarták, hogy honnan van pénzem a sok új cuccra, de erre sem felelhettem.

Jess és Rebeca sejtették, hogy fiú van a dologban és amikor nem mondtam semmit, megsértődtek. Ugyanúgy beszélgettünk az iskolában, viszont érezhető volt közöttünk némi feszültség és távolságtartás, ráadásul többé nem próbálkoztak azzal, hogy bárhova is magukkal hívjanak.

Kicsit úgy éreztem, mintha szép lassan mindenkitől elvágnám magam, mintha falak épülnének körém, amik fogva tartanak. Az iskolában volt a legnehezebb, mert nem tudtam oda menni Elliothoz, hogy megöleljem. Ezek a negatív gondolatok mindig csak addig tartottak, amíg nem találkoztunk újra. Aznap este is így voltam vele. Amint kettesben voltunk, máris sokkal jobban éreztem magam és nem gondoltam semmi másra.

– Hamarosan itt a nyár - lelkesedtem. - Már csak egyetlen hónap. Elmehetnék a tengerpartra, csak te meg én - fordultam felé.

– Ez jó ötlet. Apámnak van az északi parton egy nyaralója - mondta csakúgy mellékesen. Mindig úgy beszélt a vagyonukról, mintha semmiség lenne. Az ágytámlának döntötte a hátát és az ölében tartotta a Bűn és bűnhődést.

– De előtte még elmegyünk a fesztiválra, ugye?

Túlzás volt fesztiválnak hívni azt az eseményt, amit minden nyáron megtartottunk. Az iskola diákjai jöttek össze egy nagy bulira, az erdő melletti elhagyatott farmon. Minden volt ott, amit csak egy tini eltudott képzelni, ha jó bulira gondolt. Kifogyhatatlan mennyiségű pia, hangos zene, jó társaság. Egész évben vártuk, hogy eljöjjön a fesztivál napja. Kis város voltunk, nem sok szórakozási lehetőségünk akadt.

– Szeretnél elmenni? - kérdezte miközben lapozott egyet és fel sem nézett a sorok közül.

– Igen. Te nem? - biggyesztettem le a számat és felé másztam az ágy végéből. - Tavaly még nem voltam. Kilencedikesként nem mertem betenni a lábam.

– Nem sok mindenről maradtál le – válaszolta unottan.

Oldalra billenttem a fejem.

– De azért elmegyünk?

– Oké - egyezett bele. Becsukta a könyvet és letette az éjjeliszekrényre.

– Hurrá! - kiáltottam és átöleltem. Szorosan hozzásimultam és ajkam a nyakához ért. Nem viszonzta az ölelésemet. Mereven és mozdulatlanul tűrte.

– Későre jár. Haza kellene menned - szólalt meg hirtelen. Kelletlenül elhúzódtam, hogy ránézhessek. Elliot sosem kérte, hogy aludjak náluk, ha pedig én kértem, akkor azt elutasította. Nem értettem mi oka van rá. Más fiúk kapva-kaptak az alkalmon, ha a barátnőjük náluk akart aludni.

– Nem maradhatnék? - próbálkoztam esdeklő szemekkel. Már felkészültem az elutasításra, de meg kellett próbálnom. Hátha az a nap más lesz, mint a többi...

– Talán legközelebb. Most még tanulnom is kell - mondta kedvesen. Sóhajtottam egyet és legördültem az ágyról. Mindig azt mondta, hogy talán legközelebb, de abból sosem lett semmi. - Kikísérlek.

– Nem kell - állítottam meg felemelt kézzel. Felkeltem és az ajtó felé indultam. – Ennyi idő után már kitalálok egyedül is.

– Haragszol? - vonta fel a szemöldökét és ártatlanul nézett rám. Mindig büntudatom támadt, ha ezt tette.

– Nem, dehogy – hazudtam. Elliot is felállt az ágyról és elém állt.

– Búcsú csók - hajolt felém, mire én is felé pipiskedtem, hogy összeérjen a szánk. - Szia! - suttogta szinte az ajkaimba.

– Szia!

A pillanatnyi haragom máris elszállt. Felkaptam a hátizsákomat és kiléptem a folyosóra. Nem vettem a fáradságot, hogy felkapcsoljam a lámpát, anélkül is jól láttam. Elindultam kifelé, de hirtelen megtorpantam az egyik szoba előtt.

Az ajtó mindig csukva volt, de tudtam, hogy az volt Evelyn szobája. Kíváncsiságtól hajtva léptem elé. A kezem már a kilincs felett lebegett. Hátra néztem, attól félve, hogy Elliot vádló tekintetével találom szembe magam, de nem így történt. Tudtam, hogy nem helyes bemerészkednem. Elliot sosem mutatta meg nekem azt a szobát. Gondoltam, hogy nem hiába döntött így, de mégis megtettem és bementem.

Evelyn szobája bájos volt és az a fajta, ami minden kislány álma. Az ágy és a polcok tele voltak babákkal, plüss állatokkal. Tíz évesen szökött el, hogy az anyja után menjen, de soha nem ért oda. Legalábbis a nyomozásnak ez lett a végeredménye, de sok-sok hézag volt a történetben. Senki sem tudta mi történhetett vele, de már évekkal ezelőtt eltűnt, úgyhogy nem reménykedtünk benne, hogy élve előkerülne. A rendőrök engem is kikérdeztek, hátha láttam valamit, de nem szolgálhattam semmi haszonnal számukra.

Vádat emeltek gondatlanság ügyében, de a pletykák szerint Mr. Cross lefizette a bíróságot, így megúszta.

Leültem az ágyára és végigsimítottam a takarón. A szobában nagy volt a rend. Biztos voltam benne, hogy rendszeresen takarítják. Kicsit fura volt, hogy ennyi év után ugyanúgy állt a helyiség. Bár úgy gondoltam, ha az én szerettem tűnne el, bizonyára én is ragaszkodnék mindenhez. *Bár itt lennél - gondoltam. Biztosan jóban lennének. Talán ellátnál pár jó tanáccsal is.*

Zajt hallottam, mire felugrottam és közben véletlenül levertem az egyik porcelánt, ami az ágy melletti éjjeliszekrényen volt. Egy cirkuszi medvét ábrázolt. Szerencsére a bolyhos szőnyeg felfogta a puffanást, így alig volt hangja. Hallottam, ahogy Elliot valakivel beszél.

– Oké, mindjárt megyek, de tartozol nekem Dylan.

Tudtam, hogy Dylan-t sokszor ki kellett mentenie egy-egy helyzetből. A srác gyakran bajba keverte magát, de legtöbbször csak túl sokat ivott és nem bírt hazatámolyogni és ehhez hasonló apróságok. *Olyan jó barát - gondoltam*

boldogan. *Én meg rémes barátnő, aki belopózott a húga szobájába.* Lehajoltam, hogy felvegyem az elgurult csecsebecsét. Az ágy alatt észrevettem egy rózsaszín csillámos füzetet. Azt is kivettem.

"Evie naplója. Ne olvasd el!" - állt rajta cirka betűkkel.

Gyengéden elmosolyodtam.

Tizenegyedik fejezet

Jelen

Másnap úgy döntök visszamegyek az iskolába és szembenézek az utalóimmal, akiből nem volt kevés.

Olyan vagyok, mint egy elfuserált sztár. Még a tévében is szerepeltem és mindenki velem szeretett volna interjút készíteni. Néhányan még most sem adták fel... Mindenki ismer, mindenki tudni akar rólam mindent és olykor le is fényképeznek. Csak épp nem szeretnek, hanem gyűlölnék.

Amikor a folyosón végigmegek sokkal kevesebb figyelmet vonok magamra, talán megrémültek attól, hogy bajba kerülhetnek. Én azonban minden sarokban Dylant keresem. hátha lesből szeretne rám támadni. Próbálom azzal nyugtatgatni magam, hogy Dylan nem ilyen. Zűrös srác, de soha nem volt agresszív és most csupán dühös. Aztán eszembe jut, hogy mennyire szar emberismerő vagyok. Mindenki a személyiségének a felszínét mutatja. Még én is.

A szekrényemhez érve megilletődötten tapasztalom, hogy eltüntették az obszcén feliratokat. Talán mégis ért valamit a szüleim szentbeszéde. Amikor becsukom a fém ajtót, Nolen terem mellettem. Ma is valahogy más, pedig megint csupa feketében van és a haját is kiengedte. Fürkésző tekintetét végigjárom rajtam.

– Rendben vagyok - mondom a fel nem tett kérdésre. Csak bólint.

Nolen nem beszél feleslegesen. Rövid ismertségünk során ezt már megtanultam. A mostani énem pedig hálás ezért a tulajdonságáért. A szünet hátralévő részét Sienna és Bob társaságában töltjük. Sienna kifejezetten örül, hogy újra láthat. Ez meglepő jókedvvel tölt el engem is. A lány nagyon kedves és aranyos, ráadásul szép is – ám a szépségét elrejtí, amin nem is csodálkozom. Visszahúzódó ugyan, de ha valakinek megnyílik, akkor egészen megváltozik. Szégyenkezve emlékszem vissza azokra az időkre, amikor a két legjobb barátnőmmel azon gúnyolódtunk milyen förtelmes ruhákat hord.

Akkor még senki sem tudta, hogy mit tesz vele a mostohatestvére. Sienna sokáig nem mert szólni a szüleinek, mert azt hitte bajba fog kerülni. A fiú javítóba került, ugyanis még ő sem volt nagykorú. Sienna anyja pedig elvált a férjétől, mivel az nem úgy kezelte a helyzetet ahogy az elvárható lett volna.

Hátradőlök és a hátamat a pad támlájának döntöm és ebben a pózban figyelem a felhőket. Előveszem a mobilomat és nyomok egy képet, aztán megszemlélem. Nem vagyok vele elégedett, így csinálok egy újabbat, utána megmutatom Siennának.

– Tetszik – mondja mosolyogva. - Olyan, mintha megfestették volna az eget. Egyetérték vele. Aznap narancs és vörös színekben tündököltek a felhők. Elégedetten csúsztatom a mobilomat a zsebembe és közben fél füllel hallgatom, hogy a fiúk valami játékról tartanak mélyenszántó vitát. Ugyanúgy érzem magam, mint tegnap, már-már szinte normálisan. Kinyújtom a lábam és élvezem a pillanatot.

– Emma, te már játszottál vele? - kérdezi hirtelen Bob. A szemöldököm ráncolom. Nem tudtam, hogy konkrétan melyik játékról beszélgettek. - Ugye, hogy a második része sokkal jobb lett?

Egy nagyon értelmes „öhm” csúszik ki a számon.

– Az első rész az igazi. A másodikat már teljesen megváltoztatták. A karakter nem is önmaga – hadarja Nolen. - Emma pedig egyetért velem.

– Dehogyan ért egyet. Emma tudja, hogy nekem van igazam – hangoztatja Bob. Szinte egészen biztos vagyok benne, hogy nemhogy nem játszottam a szóban forgó játékkal, de még csak nem is hallottam róla.

– Biztos – mondom elnyújtva a szó végét, mivel úgy tűnt valójában nem is érdekelte őket a véleményem. Erre Sienna jót nevet és oldalba bökö. A fiúk pedig meg sem hallják, hogy egyáltalán megszólaltam.

Ahogy mondtam, szinte már normálisnak tűnik minden és ez mérhetetlen megkönnyebbüléssel tölt el. A következő óra miatt sem aggódtam, hiszen Nolen is velem lesz, ráadásul a biológia tanárnő nem kezel úgy, mint a többiek. Lehet, hogy azért mert ő sosem kedvelte Elliot-ot. Talán ő volt az egyetlen a tanári karból, aki nem szerette.

Emlékszem egyszer még nézeteltérésük is akadt. Éppen a mosdóba igyekeztem, amikor meghallottam őket.

– Nem érdekelnek a kifogások, Mr. Cross – mondta a tanárnő szigorúan. A hangja szinte remegett az indulattól - Ilyesmit az én órám nem tehet.

– Annak a békának már mindegy volt – hallatszott a fiú nemtörődömsége is. A folytatásról lemaradtam, ugyanis nem érdekelt annyira, hogy hallgatózzak. Bárcsak lenne bátorságom rákérdezni a tanárnőnél.

Talán majd egyszer...

Tizenkettedik fejezet

Múlt

Az ajkamat rágcsálva simítottam végig a füzet elején. Tudtam, hogy nem

lenne szabad beleolvasnom, ám nagy volt a kísértés.

Kíváncsi voltam a kicsi Evie gondolataira és aggodalmaira, hogy vajon írt-e arról, mire készül. Egyáltalán tudták, hogy ott volt az a napló?

Bizonyára... Hisz a szobán látszott, hogy mindig takarítják és én is könnyedén megtaláltam a rejtekhelyét. Arra gondoltam, hogy ugyan kinek ártana, ha belenéznék? Kinyitottam és az első, amit megláttam egy fotó volt a családjukról, ahol még mind együtt voltak. A kép körül színes matricák és rajzok helyezkedtek el. Megráztam a fejem és becsaptam a naplót. *Lehetséges, hogy Evie már nincs közöttünk, de nekem akkor sincs jogom ehhez* – döntöttem el.

Mély levegőt vettem és visszaraktam a füzetet a helyére.

Visszagondolva bánom, hogy nem olvastam el...

Gyorsan sarkon fordultam és még mielőtt meggondolhattam volna magam, kisettem a szobából. Többet nem is gondoltam Evelyn naplójára.

A nyári szünet kezdete előtt elhatároztam, hogy kicsit összeszedem magam. Időt szakítok a csajokra és otthon is többet leszek, hogy a szüleim boldogok legyenek. Elliot nem repesett az örömtől. Nem tette szóvá a dolgot, de látszott rajta, hogy sokkal feszültebb és mogorvább.

– Nem jössz át? - kérdezte a telefon túlvégéből. A hangja kiismerhetetlennek tűnt. Egyszerűen nem tudtam volna megmondani mi jár a fejében. Semmi érzelmet nem véltem felfedezni benne, csupán közönyt, mint akit valójában nem is érdekel, hogy megyek vagy sem.

– Anyuékkal bemegyünk a plázába. Szeretnének venni nekem valamit a születésnapomra.

– Az még kicsit odébb van. Több, mint két hét - jött a válasz. A születésnapom nyáron volt. Éppen a fesztivál előtt pár nappal.

– Tudom - vontam vállat a tükör előtt. Egy zöld ruha volt rajtam, ami a térdemig ért és balerina cipő. A vállam és a fülem közé szorítottam a mobilt, amíg megigazítottam a copfomat. - De ilyenkor általában csak kinézünk pár dolgot, ami tetszene és ők majd döntenek. Ha hazaértünk, hívlak – ajánlottam fel vidáman.

– Értem. Akkor majd holnap találkozunk - azzal le is tette. Összevont szemöldökkel néztem a kijelzőre. Meg se várta, hogy elbúcsúzzak. *Hisztis férfiak* - gondoltam bosszúsan és becsúszttam a készüléket a retikulómba. Nem hagytam, hogy a kis közjáték elrontsa a jókedvemet. Mosolyogva mentem a konyhába, ahol anyu és apu már vártak.

– Hogy te milyen csinos vagy - dicsért apu.

– Igen, kicsim. Ez a ruha remekül áll neked. Jól megy a hajadhoz - kontrázott rá anyu is. A ruhámat Elliot vette. Már szinte az egész ruhatáram tőle származott. Szerette, hogy olyasmi van rajtam, amit ő vett. Nagyon

sokszor mielőtt átmentem külön kérte, hogy melyik ruhámat vegyem fel. Nem győztem mondani neki, hogy ne vegyen több holmit. Lassan már nem is tudtam hova tenni őket, de nem állt le.

– Köszönöm - mosolyogtam. - Akkor mehetünk?

Odakint a szomszédos házra pillantottam egy percre.

Láttam, hogy Elliot az ablakban áll és figyel. Mosolyogva integettem neki, mire azonnal hátra lépett és behúzta maga mögött a függönyt.

Sóhajtottam egyet. *Akkor duzzogjon* - döntöttem el. Belekaroltam mindkét szülőmbe és felmosolyogtam rájuk. Rájöttem mennyire hiányzott az együtt töltött idő. A nap remekül telt. Fagyiztunk és még a moziba is betértünk megnézni egy filmet. Kicsit később értünk haza, mint terveztem. Sok nem fogadott hívásom volt Elliottól és néhány üzenet is, amikben azt kérdezgette mit csinálok. A kocsiból kiszállva írtam neki, hogy hazaértem és mindjárt hívom. Elolvasta, de nem válaszolt. Miután bementem a szobámba próbáltam őt felhívni, de nem vette fel. Kinéztem a szobám ablakán és láttam, hogy ég a lámpája.

Újra próbálkoztam. Hiába.

Sóhajtván vettem tudomásul, hogy aznap már nem hajlandó beszélni velem.

Tizenharmadik fejezet

Jelen

Mr. Cross végül csak kitette az "Eladó" táblát a házuk előtti gyepre. Minden nap percekig bámultam a feliratot és minden nappal egyre könnyebb. Vagy csak ezt beszélem be magamnak?

Türtőztetnem kell magam, hogy ne forduljak hátra az ülésen, amikor elhajtunk mellette. A fejemet az ablaküvegnek döntöm.

Csak bambulok magam elé. Nem szeretem a pszichológussal lefolytatott beszélgetéseket. Az ujjaimat tördelem, aztán a kanapé kárpitját kezdem simogatni. Tudom, hogy a javamat szolgálják ezek a találkozók, de attól még nehéz megnyílni egy idegennek. Nehéz visszaemlékezni arra, ami történt. Legszívesebben csak eltemetném magamban, de ez nem megoldás és biztosan előbb utóbb felemészteném saját magamat. Szépen lassan elvesznék.

– Emma! Emma! - szólongat a nő. - Figyelsz rám? - kérdezi Dr. Wess. Felocsúdok a révületből és enyhén megrázom a fejem. Felesleges lenne hazudnom az ellentettjét. Ránézek a sötét bőrű nőre, aki feljebb tolja az orrán a szemüvegét. Szoros kontyba fogta természetes, göndör fürtjeit. A lábai

keresztben és rajtuk egy jegyzetfüzet pihen, amiben rólam írkál. Szívesen megnézném, hogy mi áll rajta.

– Bocsánat. Elgondolkodtam - válaszolom. Majd elnézek a feje felett. A mögötte lógó festményre esik a pillantásom. Majd a szemem tovább siklik. Már-már szokásom, hogyha nem szeretnék rögtön újra beszélgetni, felmérem az iroda berendezését. Ezt már annyiszor megtettem, hogy akár csukott szemmel is megtudnám mondani, mi hol van. Még azt is tudom, hogy a könyvespolcon milyen címek szerepelnek. Dr. Wess arca elnéző és türelmes. Heti egyszer eljövök, hogy beszélgessek vele és szerintem már hozzászóktam a hóbortjaimhoz is. A beszélgetések természetesen arra szolgálnak, hogy feldolgozhassam a történeteket és talán jobban menne, ha képes lennék igazán kitárulkozni.

Arról az éjszakáról nem beszéltünk, még. Dr. Wess nem is siettetett, a saját tempóm szerint haladhatok. Arról beszéltem csak, amiről úgy éreztem készen állok. Voltak kérdések, amiket a doktornő feltett és én néha nem feleltem ezekre. Ilyenkor úgy láttam, hogy kissé csalódott, de nem kérdezte meg kétszer ugyanazt. Először arról meséltem neki, hogy Elliot már akkor tetszett nekem, amikor még nem mutatott felém érdeklődést. Elmondtam neki, hogy mi fogott meg benne és mennyire odavoltam érte, majd arról beszéltem, hogyan jöttünk össze. Részletes beszámolót tartottam neki a randikról és a kisebb aggodalmaimról, hogy mik zavartak. Ez nem volt nehéz. Erről képes voltam nyíltan társalogni. Ám lassan egyre közelebb kerültünk ahhoz a nyári naphoz.

– Mi történt az után, hogy találkoztatok? - ismételte meg a kérdést.

Félrebillentem a fejemet és a távolba révedek.

– Elliot olyan volt, mint máskor - kezdem újra. - Kedvesen bánt velem és a születésnapomat tervezgette. Úgy gondoltam, hogy valami különlegeset talált ki.

– Így volt? - hajolt előrébb Dr. Wess.

Megint láttam magam előtt ahogy Elliot letérdel elém és kinyitja a dobozt. Kimondta a bűvös szavakat és nekem semmi rossz nem jutott eszembe, mint például túl fiatalok vagyunk egy ilyen elkötelezettséghez. Boldogan ugrottam Elliot karjai közé és könnyes szemekkel suttoztam; Igen.

Csak az bosszantott, hogy senkinek sem beszélhettem róla. De tudtam, hogy már nem kell sokat várnom és végre világgá kürtölhetem, hogy az a nagyszerű pasi csakis az enyém és az enyém is marad. Annyira hülye és naiv voltam.

– Eléggé. Megkérte a kezem - mondom végül. Úgy ejtem ki a szavakat, mintha ez semmiség volna. Mintha nem jelentett volna semmit. Pedig nem így érzek, még most is összeszorul a szívem a gondolattól is. Dr. Wess szeme

elkerekedik, mintha ez még őt is meglepné, aztán az ujjamra siklik a tekintet. Azonnal a combom alá dugom a kezem, de már késő. Szégyellem magam.

– Még most is hordod a gyűrűt - állapítja meg. Vállat vonok.

– Nehéz tőle megválni.

– Elhiszem - bólint. Dr. Wess nem ítélkezik felettem, de azért leír valamit a jegyzetei közé. Én elítélem magam, hogy ilyen gyenge vagyok. Egyetlen egy holmitól sem tudtam megválni, amit Elliottól kaptam. Semmitől. Mind a szekrény mélyén pihen és néha előveszem őket, hogy a kezemben tarthassam. Valamelyiken még mindig érzem Elliot illatát. Ezt el is mondtam Dr. Wess-nek, aki azt felelte idővel majd ki tudom őket dobni, de talán csak fokozatosan fog menni. Például először kidobok egy sálát vagy más kiegészítőt. Valami apróságot, ami kevésbé fontos.

A gyűrű viszont egészen más. Hiszen mindig magamnál tartom. Míg a ruhákat és egyéb dolgokat rejtegetem és nem mindig nyúlok hozzájuk, addig ez az ujjamon virít. Olyan vagyok tőle, mintha még mindig Elliothoz tartoznék.

– Mit gondolsz miért kérte meg a kezéd? - teszi fel a kérdést

Dr. Wess. Legszívesebben azt mondanám, mert szeretett és talán pár héttel ezelőtt még ki is buknak belőlem a szavak. Az elmém már képes elfogadni az igazságot, de nem vagyok képes kimondani. Megrázom a fejem és nem felelek.

– Az idő múlásával ez is megoldódik, Emma - mondja a pszichológusnő biztató mosollyal az arcán.

– Mindig az idővel jön - morgom.

– Mert bármilyen közhelyesen is hangzik, de tényleg igaz, hogy az idő begyógyítja a sebeket.

– Csakhogy ez nem egy seb – vágok vissza kissé kétségbeesetten. - Egy seb összeforr. Engem inkább kettévágtak.

– Érdekes hasonlat – teszi le a tollát a nő.

Felhorkantok és keresztbe fonom a karomat a mellkasom előtt. Kissé dühösnek érzem magam. Szerettem őt... Szerelmes voltam. Teljes szívemből. Aztán meg elvettem az életét.

– Maga ezt nem érti. Senki sem érti - emelem fel a hangom. - Az egész az én hülyeségem volt. Észrevehettem volna, hogy nem egészséges, amit művelünk. Magamat hibáztatom, hogy elfajultak a dolgok – mutattam a mellkasomra.

– Tudom, hogy így érzel és nem baj, ha dühös vagy - hajol előre és a kézfejemre teszi a kezét. Arca ezúttal komoly. - De ez jó. Végre kezdesz érzéseket mutatni. Eddig mindenről tárgyilagosan nyilatkoztál, mintha csak külső személőként élted volna meg a dolgokat. Azt hiszem, most már haladunk.

– Ennyi idő után ideje lenne - jegyzem meg szarkasztikusan, mire Dr. Wess csak elmosolyodik.

Tizennegyedik fejezet

Múlt

Boldogság mámorban úsztam és emiatt kissé szeleburdivá váltam. Többen is észrevették és meg is jegyezték, de nem tulajdonítottak neki különösebb figyelmet. Pedig ha tudták volna, hogy magamban már az esküvőt tervezem... Azon gondolkodtam, hogy mikor és hol legyen a nagy nap. Menyasszonyi ruhák egész hadát tanulmányoztam. Nem tudtam mit szeretnék inkább, modern vagy konzervatív darabot válasszak. Az is nagy dilemmám volt, vajon mit szólnak majd a szüleim és megengedik-e, hogy egybekeljünk vagy várnom kell. Azt semmiképpen nem szerettem volna elárulni anyuéknak, hogy titokban már egy éve együtt vagyunk. Nem szerettem volna magyarázkodni. Elliotot velem ellentétben nem különösebben érdekelte a lagzi. Ha valamiről a véleményét kérdeztem, azt mondta döntsem el én.

Igazából ez nem zavart, hisz szabad-kezet kaptam és minden az én elképzeléseim szerint alakulhatott.

Korán reggel még sulis előtt átmentem Elliot-hoz. Együtt reggeliztünk, aztán még el is hozott az iskolába. Rég nem mentünk már együtt és meg is lepődtem, hogy felajánlotta.

– De nem lesz belőle gond, hogy együtt látnak? - kérdeztem.

– Végül is szomszédok vagyunk és máskor is vittelek én az iskolába – vont a vállát. Nem említettem meg azt az apróságot, hogy de csak azelőtt vitt suliba, hogy randira hívott volna és miután állítólag nem működött a dolog, többé nem jöttünk együtt. Ha ezt szóba hoztam volna valószínűleg csak felidegesítem és még a végén meggondolja magát. Mindenesetre nagyon meg kellett erőltetnem magam, hogy ne forduljak oda egy búcsúcsókra.

A barátnőimmal is minden rendben volt. Újra aktívabban részt vettem a programokban és kezdett visszatérni a régi csapatunk. Többször találkoztam velük a tanórákon kívül is. Ilyenkor sajnos az Elliottal közös időből kellett elvennem, de hát nem volt más választásom. Aznap is elmentünk egy cukrászdába és mindenféle butaságokról csacsogtunk. Még csak fél órája lehettünk ott, amikor a telefonom hangerősen pittyegni kezdett.

Merre vagytok? Mit csináltok? Miről beszéltek? - állt az üzenetekben és én mindenre válaszoltam, amire kíváncsi volt.

– Emma, most messenger háborút vívsz vagy velünk beszélgetsz? - kérdezte Rebeca vádlón rám mutatva a villájával.

– Bocsi – mosolyogtam elpirulva. Rezgőre állítottam a mobilomat és betettem a farzsebembe. Éreztem, hogy az üzenetek ugyanúgy záporoznak és csak negyedóra után maradtak abba. Rebeca arról kezdett mesélni, hogy összejött egy egyetemista fiúval és mennyire más, mint a gimnazista srácok.

– Sokkal érettebb – magyarázta lelkesen és én elnézőn mosolyogva arra gondoltam, hogy az én barátom is ugyanolyan érett.

– Az ott nem Elliot? - kérdezte Jess és én összereztem ijedtemben. *Hogy kerül ide?* - gondoltam és félve a bejárat felé fordultam. Valóban ő volt az, egy pillanatra nézett csak rám, aztán leült az egyik asztalhoz és rendelt magának. Kis idő után elővette a telefonját is és éreztem, hogy az enyém rezegni kezd. Félve vettem ki a zsebemből és csak az utolsó üzenetet olvastam el.

Nem írtál vissza. Köszönj el és menjünk! Várj meg a cukrászda mögött!

Mély levegőt vettem és próbáltam nem foglalkozni a rám törő hányingerrel.

– Mennem kell, lányok – néztem a barátnőimre bocsánatkérően.

– Hiszen még csak egy órája jöttünk – ellenkezett Rebeca hevesen.

– Tudom, de írtak a szüleim – hazudtam és felálltam. Sietve kimentem az épületből és hátramentem. A hátamat a falnak döntöttem, majd felnéztem az égre. Engedelmesen vártam Elliotra és közben azon gondolkodtam, hogy ez így nincs rendben. Győzködtem magam, hogy valamit lépnem kellene... De közben meg annyira nagyon szerettem és nem akartam, hogy csalódjon bennem.

– Szóval együtt megyünk a fesztiválra? Igaz vagy igaz? - kérdezte Jess már harmadszor. Nem lehetett megunni, hisz olyan lelkes és vidám volt. Imádtam, hogy Jess mindig vidám és az öröme ragadós volt.

– Igaz - vágtuk rá mind a ketten Rebecával. A folyosón ácsorogtunk. Az óra kezdetéig már csak öt perc volt vissza, de sosem szoktunk csengetés előtt elindulni a teremhez. Megegyeztem Elliottal, hogy a lányokkal fogok menni a buliba. Ez neki is megfelelt, hiszen együtt mégsem mehettünk. Legalábbis még... Abban is megegyeztünk, hogy azért némi időt szakítunk egymásra is. A nagy tömegben amúgy sem feltűnő, hogy beszélgetünk vagy átöleljük egymást.

– Már alig várom - sóhajtott Rebeca. - Szeretnék egy jót táncolni.

Én is nagyon vártam. Szerettem volna hallani a zene hangos dübörgését és látni a lángok táncát. Egyszerűen lazulni és nem törődni semmivel. A szekrénynek dőltem és a folyosó végén álldogáló tömeget szemléltem. Hangoskodtak, de mivel ők voltak a menő srácok, ezért senki sem róttá ezt fel nekik. Köztük volt Elliot is és akkor is figyeltem volna rá, ha nem ismerem. Olyan volt, mint egy földre ereszkedett angyal. Giccses hasonlat, de igaz. A

többiek fölé magasodott, szőke haja glóriára emlékeztetett, a mosolya pedig édes volt. Valaki mondott valamit és mind hangosan nevettek. Egy lány túl közel merészkedett hozzá, ami nem tetszett, de nem futhattam oda, hogy kiosszam vagy csak egyszerűen Elliotba karoljak, hogy vegye a lapot. Pedig legszívesebben a képébe kiáltottam volna, hogy ne tapizza a pasimat. Biztosan az arcomra is kiült valami, ugyanis a barátnőm oldalba könyökölt.

– Feltűnően sokat bámulod - jegyezte meg Jess. Erre abbahagytam az említett tevékenységet. Elhúztam a számam.

– Nem bámulom – mondtam duzzogva. Jess, olyan arcot vágott, mint aki egy szavamat se hiszi.

– Emma, ez már csak ilyen. Randiztatok és nem jött össze. Nincs mit túlragozni a dolgokon – kontrázott Rebeca is.

Ha ez lett volna az igazság, akkor hálás lettem volna a vigasztalásukért. Azonban azokban a percekben egyszerre éreztem büntudatom és haragot. Visszaemlékeztem, hogy milyen jó volt velük megosztani a friss fejleményeket, amikor még nem léteztek a hülye szabályok... Vágytam rá, hogy beszélhessek velük és kikérhessem a tanácsukat. Talán eltudták volna mondani, hogy egyes helyzetekben mi volna a helyes döntés. Amikor Elliot előállt az ötletével, miszerint ne mondjuk el senkinek, hogy járunk... Kitaláltam a rengeteg hazugságom közül az elsőt. Azt mondtam, hogy Elliot semmi komolyat nem szeretett volna, én azonban igen. Így közösen arra jutottunk, hogy akkor inkább hagyjuk egymást.

– Majd keresünk neked egy szexi csávót a tömegben - kacsingatott a másik barátnőm, mire nevettem.

Nem csak a helyzet abszurdságán, hanem alapból is. Örültem, hogy minden helyreállt közöttünk és nem nehezteltek már rám a hanyagolásért.

– Egyébként hallottátok a legújabb pletykát? Nolen megint bajba keveredett. Ezúttal az egyik végzősnek húzott be egy nagyot. Elvileg mondott valami bunkó dolgot Siennáról - sugdolózott Rebeca. Mintha csak az említett épp drámai belépőt tervezett volna, végig száguldott a folyosón. Morcosan előre meredt és még véletlenül sem nézett senkire.

– Kész csoda, hogy még nem függesztették fel - nézett utána Jess.

– Ahhoz valami durvábbat kellene csinálnia.

– Durvábbat, mint a testisértés? - kérdeztem morcosan.

– Az igazgató jóban van az apjával. Sőt Nolennel sincs gond azon kívül, hogy néha bever egy orrot. Megjegyzem, jogosan.

– Mi a fene. Te Nolen védője lettél? - ráncolta a homlokát a másik barátnőm.

– Nem, de valamilyen szinten érthető. Megvédi a barátait – magyarázta.

Én nem tartottam érthetőnek. Szerintem semmi sem adhatott okot arra, hogy valaki verekedjen.

– Nincs ebben semmi új. Nolen bajba szokott keveredni olykor – sóhajtottam és gondoltam ezzel lezárhatjuk a témát. - De minek beszélünk mi róla?

– Hát, miért ne? Meg aztán... Ti nem tartjátok szexinek? - harapta be az ajkát Rebeca.

– Neked pasid van – mondtam szemrehányón.

– Meg szemem is – vágott vissza nevetve és becsukta a szekrényét, amit időközben kinyitott, hogy kivegyen valamit.

– Áh, így már minden érthető – húzódott huncut mosolyra Jess ajka. - Ezért vetted a védelmedbe – vonogatta a szemöldökét. Rebeca elvörösödött, de nem tagadta a dolgot.

– Miért, szerinted nem szexi?

– Hát van benne valami sötéten vonzó, az már biztos - áradozott Jess is. Azon morfondíroztam, hogy mégis honnan szedte ezt a hasonlatot.

– Elismerem, hogy helyes - Adtam meg magam én is. Hiszen az arca markáns és fiatal kora ellenére nem volt kisfiús. A testfelépítése sem lehetett panasz és szinte biztos voltam benne, hogy sportol valamit. Leginkább valami rock banda háttér zenészére emlékeztetett. - Nekem viszont más az esetem - vigyorogtam és lopva megint Elliot-ra néztem, aki épp felém pillantott.

Tizenötödik fejezet

Jelen

– Szerintem Bob igazán aranyos - motyogja mellettem Sienna.

Kicsit meglepődve vonom fel a szemöldököm. Ránézek az említett fiúra. Nolen és ő kicsit távolabb tőlünk gameplay videót néznek. *Folyton a játékok* – gondolom magamban szórakozottan. Annyira belemerültek, hogy a környezetük megszűnt számukra.

Bob sosem lesz a lányok álma. Kicsit el van hívva, a fogai csálék és a szemöldöke is túl bozontos. Egy mackóra emlékeztet. Viszont valóban kedves és barátságos. Ráadásul még vicces is, amit a legtöbben nagyra értékelnek.

Sienna valószínűleg azért is találja aranyosnak, mert Bob nem néz rá úgy, mint mások. Nincs benne semmi bujaság vagy álszentség. Bob tekintete tiszta és nyílt. Egészen ártatlan. Mellesleg úgy vettem észre, hogy Bob önértékelése nagyon alacsony. Szerintem sosem hinné, hogy egyetlen lány is érdeklődhetne iránta. Ezért ő sem érdeklődik irántuk.

Az meg végképp nem jutna eszébe, hogy Sienna érdeklődhet iránta. Sienna nagyon csinos, még úgyis, hogy próbálja leplezni.

– Talán neki is el kellene mondanod, hogy annak tartod - tanácsolom.

– Nem is tudom. Még mindig... - kezdi, de aztán elharapja a mondatot. Még mindig, mi?

– Elmondhatod, ha szeretnéd - szólok lágyan. Sienna vesz egy mély levegőt.

– Nehezen beszélek róla, sőt nem is nagyon szoktam – hadarja. – Benned megbízom. Nem ugyanazon mentünk keresztül, de te azért tudod milyen egy nagy terhet cipelni.

Lassan bólintok.

– Tudom, hogy eltelt már pár év - mondja és a szeme a távolba réved. Tudom, hogy gondolatban most messze jár. Megrázkódik a teste és még az arca is veszít a színéből. - De még mindig nehezen viselem el, ha hozzám érnek. A felületes érintések, mint például egy kézfogás már mennek. De ha belegondolok, hogy egy fiú úgy érjen hozzám... Netalántán megcsókoljon... Nem vagyok biztos benne, hogy elbírnám viselni.

– Szerintem Bob türelmes lenne veled.

– De nem akarom, hogy türelmes legyen. Azt szeretném, ha egy normálist lányt kapna és nem egy roncsot - mutat végig magán.

– Nem vagy roncs - jelentem ki határozottan.

– Pedig annak érzem magam. Még ennyi idő elteltével is és nem tudom, hogy lehetek-e még más.

Lesütöm a szemem. Ha ő így érez, akkor mi lesz velem?

Eltelhet akár tíz év is és még mindig Elliot szelleme fog kísérteni?

Ökölbe szorítom a kezem.

– Nem vagy roncs - ismétlem meg. Nem csak az ő kedvéért, hanem magam miatt is.

A továbbiakban csendben ülünk a padon.

Mindketten a saját kis elcseszett világunkba veszve. Olyan, mintha bezártak volna minket és arra várnánk, hogy valaki kiszabadítson. Egyedül a sötétben, ácsingózva a fény után.

Azt veszem észre, hogy valaki leül mellém. Ránézek.

– Minden rendben? - kérdezi Nolen halkán. Aprót bólintok. - Csak mert elég vacakul festesz.

- Nolen, olyan nagyon kedves tudsz lenni - mosolyodom el halványan. - Minden lány álma, hogy ilyesmit halljon egy fiú szájából.

Erre játékosan meglök a vállával.

– Vigyázz, Wald! - kiáltja valaki mögülünk. Megmerevedek. - Még a végén te is a temetőben kötsz ki!

– Fogd be a pofád, Dylan! - kiált vissza Nolen hátrafordulva.

Nagyot nyelek és lehajtom a fejem. Szeretném minél kisebbre összehúzni magam. Dylan és a haverjai röhögve távoznak.

– Ne foglalkozz vele! - szól Sienna és megfogja a kezem. Hálás vagyok, főleg azok után, hogy épp nem rég mondta milyen nehezebbre esik bárkihez is hozzáérni. Néma köszönömöt suttogok neki.

– Ez egy barom - teszi hozzá Bob is.

Eddig nem mertem a kis társaságunkra barátokként tekinteni, de abban a pillanatban tudtam, hogy ők nagyon is méltók arra, hogy azoknak hívjam őket. A szünet további részében visszafogottabb voltam. Nem sokat beszéltem, inkább csak hallgattam. Dylan szavai fájtak.

Később az utolsó órán még mindig rosszul érzem magam. Folyton visszatérnek a gondolataim arra, amit Dylan mondott. A többiek többször is megkérdezték, hogy jól vagyok-e. Természetesen azt feleltem, hogy igen, valójában azonban őrlődtem.

Megint magam előtt láttam Elliotot, ahogy gúnyosan mosolyogva rám néz és kárörvend a szorongásomon. Sokkal nehezebben viseltem Dylan gonoszságait, mint akárki másét, hisz ő közel állt Elliothoz és tudtam, hogy ő is legalább annyira szenved, mint én. Így még csak haragudni sem tudtam rá azért, amiket mond vagy tesz.

Összerezzenek.

Nolen egy papírt csúsztatott a kezem mellé. Érdeklődve pillantottam rá, de ő a táblát nézi. Kihajtogattam a cetlit. Egy idézet áll rajta. Elmosolyodom és még a

szemem is könnybe lábad.

„Ez a világ kegyetlen, de nem kell, hogy megmentsenek. Megmentem saját magamat.”

Az egyik kedvenc idézetem, amit valahol az interneten találtam. Egyetlen egyszer hoztam szóba. Elmeséltem, hogy olykor amikor nagyon nehezen viselem a dolgokat ezt a két mondatot mantrázom és akkor könnyebb. Igaz, hogy csak szavak, de néha a szavaknak igenis erejük van.

Nolen pedig emlékszik rá.

Veszek egy reszketeg sóhajt.

„Köszönöm” – írom a papírra, pedig ez a szó nem fejezi ki eléggé a hálámat.

Tizenhatodik fejezet

Múlt

Hétvégén úgy döntöttem meglepem Elliotot. A szüleim kivételesen dolgoztak és egyedül voltam otthon. Általában nem szoktam csak úgy beállítani hozzá, azért sem mert nem tudtam számontartani a rengeteg sulis utáni programját. Aznap tudtam, hogy egész nap otthon lesz és a hétfői kémia dolgozatra tanul.

Azt mondtam neki, hogy Jesszel elmegyünk vásárolni. Ez eredetileg így is lett volna, de a barátnőm lemondta a programot. Megfeledkezett róla, hogy a szülei aznapra tervezték a rokonlátogatást. Csakhogy a meglepetésem a visszájára sült el. A hátsó ajtón mentem be. Tudtam hova rejtik a kulcsot, így hangtalanul belopóztam. A fületem azonnal megütötte egy erőteljes hang. Elliot nem volt egyedül, ugyanis vele volt az apja is. A férfi, akit hónapok óta egyetlen egyszer sem láttam, még egy futó pillanatra sem. Az apa, akit Elliot nem emlegetett és ha próbáltam szóbahozni, azonnal kerülte a témát.

Csodálkoztam, hogy nem vettem észre, amikor megérkezett. Hiszen egy meglehetősen feltűnő autót vezetett. Egy új típusú vörös sportkocsit. A mi kis városkánkban senki más nem vezetett hasonlót. Azonnal visszavonulót kellett volna fújni, amikor meghallottam a férfit. Csakhogy nem tettem, ugyanis épp veszekedtek, jobban mondva Mr. Cross ordibált a fiával, aki hangtalanul tűrte. Aznap rájöttem, hogy a róla szóló pletykák biztos nem alaptalanok. Kicsit előrébb merészkedtem, így épp rájuk láttam, de ők engem nem vehettek észre.

Fájt olyan kiszolgáltatottnak látnom Elliotot. Úgy festett, mint egy kisgyerek. A fejét lehajtotta, úgy összehúzta magát, hogy sokkal alacsonyabbnak tűnt. A férfi pedig felé magasodott és fenyegetően rázta az öklét. Belebújt a fia arcába és úgy kiabált.

Olyan ijesztő volt, hogy legszívesebben apró kis gömbbé húztam volna össze magam, pedig a haragja nem is felém irányult, de már ennyi is elég volt, hogy jelentéktelen kis senkinek érezzem magam. El sem tudtam képzelni milyen lehet a pasas beosztottjának lenni.

Ha a saját fiával ilyen undorítóan beszélt, akkor egy idegennel szemben mit engedhetett meg magának? Nem értettem mi baja volt, mivel csak olyasmiket mondott, hogy;

Haszontalan vagy. Egy semmirekellő. Bárcsak ne kellene foglalkoznom veled. Mintha csak Elliot lelkébe szeretne beletiporni, mintha számára szórakoztató lenne

megtörni őt. Aztán megütötte. Majdnem felsikítottam, de a szám elé kaptam a kezem. Teljes erőből, gyomron vágta.

Elliot összegörnyedt és öklendezett, ám ezen kívül semmi más hangot nem adott ki. Az apja a bordái közé rúgott és nekem könnyek lepték el a szemem. A pasas vigyázott rá, hogy se az arcát se a karját ne érje ütés. Ezen kívül azonban nem kímélte.

Nem tudtam mit tegyek. A gondolataim vadul cikáztak. Hogyan segítek? Kisiettem a hátsó ajtón. Halkan becsuktam magam után, aztán futva a bejárathoz indultam. Ilyen gyors még soha nem voltam. Becsengettem. Próbáltam nem úgy festeni, mint egy űzött vad. Idegesen toporzékoltam, amikor az első csengetésre nem reagáltak. Újra próbálkoztam és még mindig semmi. Nem adtam fel, elhatároztam, hogy addig nem megyek sehova, amíg nem nyitják ki.

A szívem hevesen dobogott, amikor végre kinyílt az ajtó. Nem igazán gondoltam át, hogy mit fogok mondani. Egyszerűen csak cselekedtem.

– Jó napot! - mosolyogtam hamisan, pedig nehezemre esett. A férfi nem viszonzta a köszönést, így inkább folytattam. - Elliotot keresem. Közös házi feladatunk van és úgy beszéltük meg, hogy ma csináljuk meg.

Elliot apja végig mért és felvonta az egyik szemöldökét. Reméltem, hogy nem emlékszik rám, hiszen ha emlékezett volna, akkor tudja, hogy egy évvel fiatalabb vagyok a fiánál. Így nem lehet közös házink. Bár úgy sejtettem, hogy nem törődik a szomszédokkal, és nemhogy rám, de még a szüleimre se emlékszik.

Metsző tekintete a lelkembe hatolt. Elképesztő volt, hogy mennyire hasonlítottak a vonásaik. Az erős arcél és állkapocs. A szemük formája és az azt keretező sűrű szempillák. Az orruk. A mélyedés az állukon... Szinte láttam magam előtt, hogy Elliot is így fog kinézni felnőttként. Csupán a hajszíne lesz más.

– Szólok neki, hogy itt vagy - mondta Mr. Cross és kitárta az ajtót, hogy bemehessek. Remegő lábbal léptem be.

Elliot hamarosan előttem állt. Az apja a háttérben maradt, de nem hagyott minket kettesben. A barátom nem nézett ki úgy, mint aki az előbb még a fájdalomtól görnyedten esett volna össze. Az arca merev volt és egyenes háttal állt. Még csak meglepettnek sem tűnt, hogy lát engem. Valamiféle jel után kutattam az arcán, ami arra utal, hogy segítségre van szüksége, de semmit nem láttam. Élettelen volt a tekintete.

– Emma, későbbre vártalak – mondta egyszerűen.
A hangja is színtelen volt.

Nem tudhatta, hogy láttam őket. Azt hitte, hogy csak betoppantam és amikor az apja nyitott ajtót kitaláltam egy hazugságot.

– Előbb végeztem - válaszoltam. - Remélem nem zavarok.

– Elhalaszthatnánk a mai találkánkat? - kérdezte. Meglepetten pislogtam párat. Azt gondoltam, hogy kapva kap az alkalmon, hogy megszabadulhasson az idősebb Crosstól. Erre lekoptatott. Kezét a hátamra tette és az ajtó felé taszigált.

– Öhm... Jó... Izé, persze. Bo...bocsi - dadogtam zavartan és már be is csapta az orrom előtt az ajtót. Magam elé meredtem és az *ajkamba haraptam*.

Mi volt ez? - tettem fel magamnak a kérdést a hajamba túrva.

Később azzal magyaráztam, hogy bizonyára az apja mondta neki, hogy rázzon le.

A szobámban ülve egész nap a házukat figyeltem és azon gondolkodtam mit tehetnék még? Egyértelmű volt, hogy Mr. Cross bántalmazza a fiát. Biztos voltam benne, hogy nem ez volt az első eset. Hiszen már máskor is észrevettem lila foltokat Ellioton. De mivel focizik, azt gondoltam, hogy az edzéseken szerezte. Mekkora tévedtem! Annyira igaz az a mondás, hogy sosem tudhatjuk mi zajlik a zárt ajtók mögött...

Nem akartam Elliot apjára hívni a rendőrséget. Legalábbis addig nem, amíg nem beszéltünk a történekről. Elliot aznap nem integetett nekem lefekvés előtt. Pedig minden éjszaka így búcsúztunk egymástól – kivéve, amikor haragudott rám. Ráadásul azt sem láttam, hogy a szobájában felvillant volna a lámpa.

Aggódtam miatta.

Írtam neki üzenetet, de nem válaszolt, pedig láttam, hogy elolvasta. Sóhajtván dőltem a párnáim közé. Tehetetlennek éreztem magam. Ez pedig rettenetesen bosszantott. Alig aludtam valamit az éjjel és már hajnalban felkeltem. Másnap kora reggel láttam elhajtani az apja kocsiját.

Megint írtam egy üzenetet Elliotnak. Újra csak elolvasta, de most sem írt vissza. Dühös lettem. Úgy gondoltam, hogy legalább válaszra méltathatna, hiszen aggódtam miatta és minden normális ember így reagálna a helyemben.

Átvágtattam hozzájuk. Fel sem öltöztem, még a hajamat sem fésültem meg, egyszerűen úgy ahogy voltam átsiettem és addig dörömböltem a hátsó ajtón, míg ki nem nyitotta.

– Mit akarsz Emma? - kérdezte az ajtófélfának támaszkodva. Ő bezzeg már fel volt öltözve és a haja is tökéletesen állt.

Megnyaltam az ajkamat.

– Hahó, a barátnőd vagyok – emlékeztettem. - Talán érdekel a hogyléted - mondtam ironizálva. - Nem írtál vissza és furán viselkedtél – soroltam

felmutatva az ujjaimat.

– Nem voltam fura - vonta meg a vállát

Nem voltam biztos benne, hogy jó ötlet-e felhoznom, amit előző nap láttam. Felsoroltam magamban az érveket és az ellenérveket. Elliot nem szeretett beszélni magáról, de már tudtam miért. Ha azonban szembesítem őt azzal, amit láttam talán megnyílik nekem - gondoltam naivan. Természetesen tévedtem.

– Tegnap láttam mit csinált az apád - suttogtam. Elliot teste megfeszült. - El kellett volna mondanod. Szerintem beszélünk kellene valakivel, aki segít...

– Nem kellett volna ott lenned – sziszegte közbe vágva.

– Tudom, de... - kezdtem, ám újra félbeszakított.

– Régen az anyámat bántotta, aztán amikor ő lelépett én következtem. Nem nagy dolog. Nincs túl sokat itthon, szóval ki lehet bírni.

– Ez nem mehet így tovább, Elliot - tettem kezemet a vállára vigasztalón. - Szólnod kell valakinek és akkor...

– Nem, nem kell. Te pedig ne szólj bele a dolgunkba, Emma! - csattant fel. Meglepetten léptem hátra.

– Hogy?

– Ez nem tartozik rád.

– Hogyne tartozna rám? Hisz még a kezemet is megkérted – morogtam, aztán a nyomatékosság kedvéért felmutattam a kezemet és megbököttem a mutatóujjammal a gyűrűt.

– Az azt jelenti, hogy hozzám tartozol és örökké velem maradsz. Nem azt, hogy jogodban áll a dologomba ütni az orrod - válaszolta hűvösen és összevonta a szemöldökét. Elakadt a lélegzetem.

Ekkor értettem meg igazán, hogy Elliot egészen másképp gondolkodik, mint én. Másképp látja a dolgokat.

Úgy gondolta, hogy az övé vagyok, de ő sosem lesz az enyém...

Tizenhetedik fejezet

Jelen

– Gondolkoztál már a továbbtanuláson? - kérdezem Nolent és felé pillantok. A cipőm orrával egy kavicsot rugdalok.

– Persze. Te talán nem?

– De, sokat. Talán többet is, mint kellene – vallom be. - Valami messzi városba szeretnék egyetemre menni.

Nolen felnevet.

– Ki hitte volna? Nem is értem miért.

– Csak, tudod... – kezdem szomorkásan. – Anyuék biztos szomorúak lesznek, hogy olyan távol leszek.

– Nekem elhiheted, hogy megfogják érteni a döntésed – húzódik mosolyra az ajka, aztán ez a mosoly kiszélesedik és most megvillantja a fogait is. Egészen kisfiús lesz az arca. - Sőt, ők maguk fogják bepakolni a cuccaidat és közben énekelnek majd.

Elvigyorodom. Egyre könnyebb, főleg, ha az ő társaságában vagyok. A suliuvaron ülünk, annál a padnál, ami szinte már a törzshelyünknek számít. Lyukas óránk van, így rajtunk kívül nincs kint más. Egy picit furcsa, hogy csak kettesben vagyunk. Először nem is nagyon tudtam miről beszéljünk. A többség ilyenkor a közösségi szobában üti el az időt, ahol van néhány játék és számítógép. Mi természetesen nem akartunk oda menni. Hátrahajtom a fejem, meleg fuvallat kap bele a hajamba. Még nem érkezett meg az igazi tavasz, de a nappalok már egészen kellemesek és nem fázom. Előveszem a telefonomat és lövök egy képet az egyik felhőről, aminek a formája olyan akár egy vágózó ló.

– Nemsokára nyár - mondja halkán és nyújtózik egyet.

Aprót bólintok, majd lehajtom a fejem. Újra nyár... Mindig eljön ez az évszak., bármennyire is szeretném elkerülni.

Bárcsak képes lennék átaludni, mint a medvék a telet! Buta gondolat, de mégis vágyom rá. A nyár élénkebbé teszi az amúgy is élénk emlékeimet.

– Sosem kérdezel arról az estéről. Miért? - érdeklődöm hirtelen. A szemem sarkából látom, hogy Nolen felém fordul.

– Miért? Talán beszélni akarsz róla?

– Nem. Nem igazán – rázom meg a fejem. - Még idegenek is kérdegetnek arról, ami történt. Te viszont soha nem hozod szóba

– Gondoltam, ha el akarod mondani, úgyis elmondod. Nem erőltetem az ilyesmit. Elég emberrel volt már dolgom, akik nagy terhet cipelnek. Meg aztán - teszi hozzá halkán - Láttam, amit láttam.

Nolen hangja nyugodt és lágy. A számba harapok és az ujjaimat tördelem. Félénken nézek rá és ő is engem figyel.

Annyira más, mint Elliot volt - gondolom magamban. Bár azt hiszem ez jó. Legalább kicsit sem emlékeztet rá.

– Tudod – nevetek keserűen. – Igazból még a pszichológusomnak sem meséltem el a teljes esetet. Megtartottam magamnak, mintha ettől jobb lenne. Pedig nem jobb – fakadok ki. – Úgy érzem minél tovább tartom magamban, annál inkább felőröl.

– Gondolom nem állsz készen – mondja.

– Lehet. De úgy érzem, neked el tudnám mondani.

– Valóban? - kérdezi meglepetten és jobban felém fordul.

Bólintok.

– De nem most - teszem hozzá gyorsan.

Elmosolyodik. Leteszi a kezét a padra és kitarja az ujjait. Többször is elszégyelltem már magam, hogy régen olyan rossz véleménnyel voltam Nolenről. Nem is ismertem, mégis ráhúztam egy szerepet, de aznap haragudtam magamra leginkább.

– Itt vagyok, ha kellek – jelenti ki Nolen határozottan.

– Köszönöm.

– Én is - mondja.

– Te mit köszönsz? - nevetek fel meglepetten.

– Hogy méltónak tartasz erre – néz a szemembe mosolyogva, aztán elneveti magát. - Hű! Ez furán hangzott, ugye?

Megrázom a fejem. Már hozzászóltam, hogy Nolen egészen más, mint egy normál tinédzser. Egyszerűen nem úgy viselkedik, mint azt elvárnák tőle. Olyan, mintha egy férfi lenne, aki már sok mindent megélt és ehhez mértén kellő bölcsességgel rendelkezik.

Azt hiszem nem csoda azok után, amin átment. Miután elkezdtük a gimit elvesztette a nővérét. A lány egyszerűen egyik napról a másikra eltűnt. A szülei sokáig nem tudták feldolgozni a történeteket, neki pedig egyedül kellett megbirkóznia az újszülött kistestvére nevelésével.

– Azt se tudtam, hogy hogyan kell elkészíteni a fürdővizét - nevetett keserűen. - Mindennek utánanézttem a neten. De nem ez volt a legrosszabb, hanem hogy rettentően dühös voltam.

– Érthető, hiszen a szüleid cserbenhagytak.

Nolen elnevette magát, de semmi vidámság nem volt benne

– Csakhogy én nem rájuk voltam dühös – kezét ökölbe szorította. – Hanem Lilly-re. Annyira nagyon dühös voltam rá, hogy eltűnt és miatta minden

tönkrement. Egyedül hagyott a nagy szarban. Semmiről sem tehetett, de én mégis utáltam. Azóta meg magamat utálom, hogy így éreztem.

– Ne, tedd! Teljesen érthető, amit éreztél - nyugtattam meg. Bár tudtam, hogy ezeket csak üres szavaknak fogja érezni. - És mi vette rá a szüleidet a változásra?

– Sokat lógtam az iskolából, ezért eljöttek hozzánk egy családlátogatásra. Az a nő kegyetlenül őszinte volt. Azt mondta, hogy elvesztették a lányukat, de ha nem szedik össze magukat a két fiuktól is búcsút vehetnek – Nolen elhallgatott. – A szüleim a nővérem elvesztése óta először néztek úgy ránk, hogy látták mit tettek és mennyire elcsesztek mindent.

El tudtam képzelni, hogy festhettek; egy ijedt kamasz, karjában a testvérével. A szeméből bizonyára könnyörgés és fáradtság sugárzott. Erről nemrég beszélt nekem és csodáltam érte. Tudtam, hogy én nem lettem volna elég erős és önzetlen ilyesmihez.

– Túl kedves vagy - szólalok meg, kizökkenve a gondolataimból.

– Sokan vitába szállnának ezzel - forgatja a szemét.

– Nem. Nem hinném - rázom meg a fejem.

Én is lerakom a kezem a padra és éppen csak egy centi választja el az ujjainkat. Egyikünk sem húzódik el, egyikünk sem húzódik közelebb a másikhoz, és ez így pont jó.

Tizenennyolcadik fejezet

Múlt

A veszekedésünk után tapintható volt kettőnk között a feszültség.

Jobban mondva inkább rajtam lehetett érezni és ez kivetült mindkettőnkre. Elliot úgy tett, mintha mi sem történt volna, de az ilyesmit nem lehetett szőnyeg alá söpörni. Neki jól ment a tettetés, nekem viszont nem.

Pár napig minden olyan fura volt kettőnk között. Semmi sem volt ugyanolyan. Elliot folyton csak bámult, mintha gondolkodna valamin. Ha észrevettem, hogy engem néz azonnal elfordította a tekintetét. Szinte nem is beszéltünk egymással. Végül ahogy telt az idő, én is lenyugodtam. A gondolataim elterelődtek és Elliot-nak abban igaza volt, hogy az apja csak ritkán járt haza.

Nem terveztem figyelmen kívül hagyni a történeteket, de úgy gondoltam talán némi idő elteltével készségesebb lesz az üggyel kapcsolatban. Ezzel leginkább csak magamat hitegettem és a szívem mélyén tudtam, hogy úgyszemint

lesz így. Mindig kifogásokat kerestem Elliot számára. Hiába lett egyre egyértelműbb, hogy valami nem működik jól...

Mindig csak mentettem. *Nem az ő hibája. Nem tehet róla. Csak nebezen nyílik meg. Ilyen szülővel nem csoda, hogy így viselkedik.*

A homlokomat az ablaküvegnek döntöttem. Nyárhoz képest hűvös volt az éjszaka. Az erdő egyetlen sötét csíkká nyúlt a látóteremben, így a város fényeitől távol a csillagok is fényesebbnek tűntek, bár néhány gomolyfelhő eltakarta őket. Úgy rémlett, hogy esőt jósoltak aznapra, de ez senkit sem rettentett vissza.

– Ne legyél már ilyen nyomi - bökött oldalba Jess. - Bulizni megyünk, nem a vágóhídra.

– Most felmutatnám neked a középső ujjam, ha nem tartanám túl megerőltetőnek a mozdulatot - sóhajtottam.

Rebeca hangosan felnevetett.

– Áh, látom a beszólogatás megy, akkor egy mosolyt is képes leszel megvillantani.

– Nem akarom – morogtam keresztbe fonva a karjaimat.

– Gyerünk már Emma! - dugta előre a fejét Rebeca is, aki hátul ült.

Semmi kedvem nem volt menni. A szememet forgatva sóhajtottam. A hülye biztonsági öv kissé a bőrömbébe vágott. Próbáltam kimenteni magamat a mai nap alól. Egész évben vártam a fesztivált és egyetlen pillanat alatt elvesztette a jelentőségét. Így, hogy Elliot meg én kissé fasírtban voltunk, elment a kedvem tőle. Igazából mindennel így voltam. Csak hisztizni akartam és depressziós zenéket hallgatni. Miután összevesztünk, a fesztivált sem hoztuk szóba többé. Nem beszéltük meg, hogy ne mennénk el, de azt se jelentettük ki, hogy ott leszünk. Szóval eldöntöttem, hogy nem fogok kimozdulni, viszont a barátnőim nem engedték, hogy odahaza egyedül szomorkodjak. Nem tudták ugyan, mi bajom lehet, de próbáltak kizökkenteni belőle.

Konkrétan úgy fogalmaztak, „Csak akkor engedjük meg, hogy otthon maradj, ha halálos betegségben szenvedsz”.

Anyuéknak azt mondtam, hogy mégis átmegyünk Rebecához és megtartjuk a pizsipartit. Kisebb bulikra elmehettem, de legkésőbb éjjel egyre mindig haza kellett érnem. Ám a fesztiválról korán lelépni szívás. Ott reggelig tart az örület, szóval hazudtam anyuéknak.

– Jó. Megerőltetem magam - mosolyodtam el végül. A lányok örömben izgatottan felkiáltottak. Jess, még a kormányt is elengedte, mire kisebb szívrohamot kaptunk, de szerencsére senki sem volt az utakon.

Pár kilométerrel arrébb, amikor letérünk a főútról, hogy egy földes részen folytassuk tovább az utunkat, megjelent a többi bulizni vágyó fiatal is.

Egymásnak kurjongattunk, habár többségüket talán még arcról sem ismertük. Minél közelebb értünk az ulticélunkhoz annál inkább kezdett elönteni az izgatottság és a kezdeti viszolygásom is a múlté lett. Egy idő után a zene lüktetésére is felfigyeltem. Egyre hangosabb és hangosabb lett. A fények is erősödtek. Hamarosan megálltunk és kiszálltunk a tömegbe.

Annyi ember gyűlt össze, hogy biztos voltam abba, hogy még a környező kis városokból is ide sereglettek a fiatalok. A mező közepén hatalmas lángok magasodtak. A régi pajta tetejéről kötelet lógattak le, aminek a vége ki volt feszítve egy nagy felfújható medence felé. A fiúk ordítva ugráltak a vízbe. A hangulat máris a tetőfokára hágott, pedig még csak tizenegy óra volt.

Azonnal Elliot-ot kerestem a szememmel, de egyelőre sehol sem láttam. Bár amúgy sem fűztem túl nagy reményt ahhoz, hogy rögtön kiszúrom. Abban biztos voltam, hogy itt van. Bő fél órával azelőtt, hogy a lányok és én elindultunk volna, láttam Dylant és őt beszállni az autóba. Küldtem neki egy üzit, hogy megérkeztünk. Egy ideig vártam, hátha elolvassa, aztán amikor nem történt semmi eltettem a mobilom.

Rebeca azonnal egy sört nyomott a kezembe, amit nem szerettem, de mégis megittam. Eltelt jó pár óra. Már legalább egy múlt, de talán több is. Az időérzékeimet már rég elvesztettem és az alkohol mámoros hatása alá kerültem. Nem voltam elázva, de kellően spiccesnek éreztem magam. Körülbelül mindenben nevettem, amit csak mondtak nekem és mindenkit szórakoztatónak találtam.

Két osztálytársunkkal beszélgettünk, Simonna és Victor. Ők sokkal többet ittak nálunk, alig álltak a lábukon. Már ezen nevetnem kellett. Ahogy dülöngéltek és folyton beletört a nyelvük minden egyes szóba. Mindent olyan viccesen artikuláltak. Jess eltűnt valahova egy harmadik fiúval, aki legalább három évvel idősebb lehetett nálunk és itt láttuk életünkben először. Jess nem először csinált ilyet, így nem féltettem.

Victor túl közel lépett hozzám, így hátrébb húzódtam. Kedves volt és jól szórakoztam vele, de nem akartam, hogy félreértsen valamit.

Ekkor valaki erősen nekem ütközött. Magamra borítottam a poharam tartalmát. Felemeltem a fejem és éppen készültem valami csípőset utána kiáltani, de mielőtt bármi is elhagyhatta volna a számat, megláttam ki jött nekem. Már csak egy távolodó alak volt csupán. Azonnal utána iramodtam, hisz ezer közül is felismertem volna a szőke hajkoronát.

– Emma, hova mész? - kérdezte Rebeca.

– Mindjárt jövök - vettem hátra. Futó lépésben követtem a fiút, de még így is gyorsabb volt nálam és nem értem utól.

A nevét kiáltottam, de a zene dübörgése túlharsogta a hangom.

A fák közé sietett és én oda is követtem. Be a sötétbe, ahova már nem értek el a fények.

Tizenkilencedik fejezet

Jelen

Ez nem volt jó ötlet – ismétlem magamnak vagy ezredszer. Remeg a kezem és a lábam is, ahogy felnézek a házra. Egyszerű, takaros kis épület. Halványsárgák a falai és a hátsó udvart fehérre festett kerítés választja el. A ház előtt szép virágok színesednek. Az illatukat magával hozza egy lágy fuvallat.

Nem kellett volna elfogadnom a meghívást.

– Nincs semmi baj, Emma. Ha nem szeretnél bejönni, megértem - szólal meg mellettem Nolen. Ez a fiú túlságosan a gondolataimba lát, de az is lehet, hogy túl könnyű az arcomról olvasni. Nagyon nyelek. - A szüleim is megfogják érteni - teszi hozzá.

Megrázom a fejem.

– Csak izgulok – mondom. Hazugság. Nem izgulok, hanem rettegek. - Régóta nem voltam semmi hasonlón.

Tegnap Nolen meghívott magukhoz. Ha csak engem hívott volna, akkor valószínűleg nemet mondok, de ez egy kerti sütögetés, ahova Sienna és Bob is hivatalos. Plusz még pár ember, akiket Nolen szülei hívtak meg. Szóval nem volt különösebb jelentősége az egésznek. A szívem mégis a torkomban dobog.

– Nem vagyok jó abban, hogy bátorságot öntsek az emberekbe - mondja Nolen kissé szégyenlősen és beletúr sötét tincseibe.

Na, ezzel vitába tudnék szállni. Már a jelenléte is egyfajta erőt ad nekem. Épp ezért bátran felemelem az állam, a tekintetem előre szegezem.

– Oké, mehetünk - szólalok meg. Ahogy egyre közeledünk a bejáráshoz, még inkább fokozódik a félelmem.

Elképesztő... Az iskolába való visszatérés akasztott ki utoljára ennyire. Attól viszont semmit sem vártam és nagyjából tudtam mire számíthatok. Míg most remélem, hogy nem én leszek a fura különc lány, hanem el tudok vegyülni és kicsit jól érzem majd magam.

A csontfehér ajtó kinyílik és én átlépek a küszöböt.

A házban senki sincs, de már innen is hallom az udvarról beszűrődő hangfoszlányokat. Verejtékcseppek gyöngyöznek a homlokomon, a gyomrom görcsbe rándul, de nem állok meg. Nolen végigvezet egy félhomályos folyosón, ami a konyhába juttat. Ott pedig egy üvegajtón lépünk ki a kertbe. Látom a sok embert, akik nevetnek, esznek és isznak. Többen vannak, mint hittem.

Igazság szerint észre sem veszik, hogy megérkeztünk, de mégis megtorpanok, mire Nolen is és rám néz. Nem tudja mivel segítsen. Tétován felém nyújtja a kezét. Pár percig csak meredek rá, szinte már-már kezd kínos lenni, de Nolen türelmesen várakozik, hogy döntésre jussak és nem ereszti le.

Hatalmasat nyelek, ahogy a nagy tenyerébe csúsztatom a sajátomat. Enyhén megszorítja a kezem, majd mind a ketten kilépünk az udvarra. Én elbújok a széles vállai mögött és háttérben maradok, aztán valaki rávetődik Nolenre.

– Tesó - visít a vékonyka hang. Meglepetten pislogok párat.

Sok képet láttam már róla, így azonnal felismerem. Ráadásul annyira hasonlítanak a bátyjával, hogy le sem tagadhatnák egymást. A kisfiú igazi majmocska, egyetlen másodperc alatt felmászik Nolen nyakáig. A bátyja a szabad kezével elkapja a hátat, hogy megtartsa. Nagy szemével azonnal észrevesz és kíváncsian méreget.

Olyan aranyos, hogy rögtön mosoly kúszik az arcomra. Pufók arcocska, hatalmas szemek, világosbarna bongyor haj. Ahhoz képest, hogy már három éves, nagyon aprócska.

Nolen elengedi a kezem, hogy azzal is a kistestvérét tartsa, aki összevissza ficáncol. Hiányérzetem támad és ez meglep. Gyorsan a zsebembe süllyesztem mindkét kezem. Bobot és Siennát keresi a tekintetem és nem messze észre is veszem őket. Integetek nekik.

– Axel, nyugi! Ne produkáld magad! - szól rá Nolen szigorú hanglejtéssel.

– Te ki vagy? - hajol felém a pici. - Én Axel - mutat a mellkasára. Kicsit selypít és ettől csak még édesebb. Aztán feltartja három ujját. - És már ennyi vagyok, ami rengeteg. Apu szerint már igazi vénember vagyok.

Komoly arcot erőltetek magamra és úgy válaszolok.

– Hát ez már valóban sok.

– Ugye? Tudtam én. Sonja néni szerint butaságokat beszélek - gyorsan elhallgat, aztán suttogva folytatja. - De őt nem szeretem. Sajt szaga van és mindig rám szól. Szóval úgy döntöttem téged bírlak. Mi is a neved?

– Nem hagytad szóhoz jutni, ezért még be sem tudott mutatkozni - mondta Nolen miközben letette őt a földre és megpöckölte az orrát.

– Bocsi - nézett rám bocsánatkérően. - Anyu szerint néha jobb hallgatni.

Leguggolok elé.

– Semmi baj. Emma vagyok. Nagyon örülök! Már sokat hallottam rólad – nyújtom felé a kezem.

– Emma? - visít fel. - Én is sokat hallottam rólad! Te vagy Nolen barátnője. Meglepetten pillantok a fiúra, mire elvörösödik.

– Nolen azt is mondta, hogy nem olyan barátnő. Ugye öcskös?

– Igen, azt is mondta – sóhajt a gyerek. - Bár nem igazán értem mi a különbség. Nekem is sok barátnóm van. Összesen hat – mutatja fel újra az ujjait. - Apu szerint megértem, ha nagy leszek, de szerintem már most is értem.

– Tényleg? - kérdezem kíváncsian.

– Hát persze. Tudod okos vagyok – húzza ki magát büszkén.

– Ebben nem kételkedem – simogatom meg a fejét.

– Látod! Ő nem kételkedik benne. Bezzeg te állandóan – néz a bátyjára tetetett duzzogással. Az említett szemét forgatva zsebre teszi a kezét.

– Mert még nem ismer.

Axel kinyújtja a nyelvét, majd nevetve elszalad. Többször is visszajön, hogy mindenféléről meséljen és örömmel hallgatom az újabb történeteit.

Nolen később bemutat a szüleinek is. Kedves emberek. Nehéz elképzelni róluk, hogy úgy magukra hagyták a gyerekeiket, de a múltbeli hibájuk miatt nem tudtam haragudni rájuk és nem is ítékeztem. Élveztem a kis partit. Leginkább azért, mert az emberek nem vettek rólam tudomást. Nem én voltam a lány, aki meggyilkolta a városunk büszkeségét.

Csak Emma voltam, aki a barátaival mulat.

Huszadik fejezet

Múlt

Alig láttam valamit. A fesztivál fényei ugyan nyújtottak némi világosságot, de a talaj így is szurokfekete maradt. Mintha a nagy semmiben sétáltam volna. Folyton megbotlottam, aztán szitkozódva kapaszkodtam meg valamiben. Elővettem a telefonom, hogy azzal világítsak. A fák inkább tűntek horrorfilmbe illő szörnyeknek, mint növényeknek. A hideg is kirázott az egésztől. Nem akartam ott lenni, de meg kellett keresnem Elliotot.

Szólongattam a barátomat, de ő nem felelt. A zene is halkabb lett, ahogy beljebb jutottam. Hallottam a dobok lágy ritmusát és a dallamot, de a szöveget már nem. Éppen azon morfondíroztam, hogy inkább visszafordulok, amikor észrevettem egy alakot. Háttal állt nekem, mozdulatlanul. Ő volt az. Közelebb merészkedtem.

– Elliot? Nem hallottál?- kérdeztem félve. - Téged szólongattalak.

Hátranézett rám, de még most sem szólalt meg. Árnyékok fedték az arcát, amitől egészen félelmetesnek tűnt. Nem olyanak, mint az az fiú, akit megismertem, hanem mint egy idegen. Mérgesnek látszott, de nem tudtam miért. Ahogy újabb lépést tettem előre, egész testével felém fordult.

– Baj van? - tettem fel egy újabb kérdést, amikor már csak egy méterre álltam tőle.

A szemem elkerekedett a meglepettségtől. A harag helyét szomorúság váltotta fel az arcán. Belekapaszkodtam a kezébe és esdeklőn újra megkérdeztem;

– Elliot, mi a baj?

A szeme fátyolossá vált és könnyek kezdtek csorogni az arcán. A kezemet a nyaka köré fontam és a fejét a vállamra vontam.

Nem tudtam mi lehet a gond, de semmi mást nem szerettem volna, csak megvigasztalni.

– Úgy sajnálom! - mondta oly' halkán, hogy abban sem voltam biztos, hogy tényleg ezt mondta. A haját simogattam és azt suttogtam, hogy minden rendben lesz.

Azt gondoltam, talán megcsalt és ezért kér elnézést. Azonnal eldöntöttem, hogy meg fogok bocsátani neki. Hiszen szerettem őt és egy botlást még eltudtam volna nézni neki. Régebben mindig azt mondogattam, ha valaki megcsal, azt azonnal dobni fogom, de Elliot más volt. A könnyei átáztatták a felsőmet.

Felnéztem. Onnan ahol álltunk pont látszott az égbolt, nem takarták el a faágak. Szürke felhőket sodort sebesen a szél. Vihar készült. Mély levegőt vettem, hogy magamat is megnyugtassam. *Ezen is túl fogunk jutni* - mondogattam. Összébb húztam a szemöldököm. Elliot valamit motyogni kezdett, de nem értettem.

– Tessék? - kérdeztem vissza.

– Mindent tönkretettél - mondta hangosabban. Értetlenül toltam távolabb magamtól. *Én? Ezt meg mégis, hogy érti?* Még mindig könnyes volt a szeme, de már nem sírt. Egészen üresnek tűnt a tekintete, mint amikor az apja tettéről próbáltam beszélni vele. Elhúzódtam tőle.

– Miről beszélsz? - néztem rá zavartan.

– Te is el akarsz hagyni.

– Dehogy akarlak! - ráztam meg a fejem.

Aztán minden olyan gyorsan történt, hogy meglepődni sem volt időm. Arcon csapott. A bőröm égett a tenyere nyomán.

Elakadt a lélegzetem és ijedten az arcomhoz kaptam. Egy percre megszédültem. *Megütött.* Azelőtt sosem ütött meg senki, még a szüleim sem.

– Hazudsz, mint ő. Ugyanezt mondta. Azt mondta sosem hagy el! - kiáltotta, mire összereztem. Nem tudtam ki az, akihez hasonlított, de abban a pillanatban nem is mertem rákérdezni. - Mégis azon kaptam, hogy próbál elszökni!

A kezét a fejéhez ütögette és ide oda kezdett járkálni.

– Mindent elrontottál, mindent elrontottál! - kántálta és abban a pillanatban úgy festett, mint egy őrült. Nagyot nyeltem és hátrébb léptem. Elliot hirtelen megállt.

– Olyan vagy, mint ő – suttogta. - Anyyira hasonlítotok.

– Nem tudom kiről beszélsz - szólaltam meg, remegő hangon. Közel jártam hozzá, hogy sírva fakadjak.

– Azt hittem te más leszel, olyan régóta tartott már... Azt hittem, hogy örökké az enyém maradsz - nézett a szemembe. Fanyar mosoly játszott az arcán. - Mindent tönkretettél, Emma! - ordította. A szám elé kaptam a kezem. Remegett az ajkam. Félttem tőle. Újabb lépést hátráltam.

– Nem engedem, hogy elhagyj! - rázta meg a fejét.

– Én...én nem... - dadogtam feltartott kézzel. Nem volt önmaga.

Vagy épp pont ellenkezőleg? Akkor és ott mutatta meg az igazi valóját? Igaz, hogy az emberek álarcok mögé bújnak, de ennyire félre lehet ismerni valakit? Nagyot nyeltem és éppen előre léptem volna, hogy megnyugtassam valahogy, de hirtelen előre vetődött és el akarta kapni a karomat. Elugrottam és futásnak eredtem. Már nem hittem abban, hogy szavakkal bármire is mehetnék. Hallottam, hogy követ és a nevemet kiáltja. Ezúttal az én szememből folytak a könnyek, elhomályosították a látásomat. Nehezen kaptam levegőt, nem tudtam meddig leszek képes futni.

Az egész villámgyorsan tudatosult bennem. Elliot nem azért sírt, mert valami rosszat tett, hanem azért, mert valami rosszat akart tenni. Engem siratott. Segítségért kiáltoztam, de nem volt semmi értelme. Távól voltunk mindenkitől és a hangomat amúgy is elnyomta volna a zene. *Miért teszi ezt velem?* Elbújtam egy vastag fatörzs mögé. Összekuporodtam, olyan picire húztam magam amennyire csak lehetett. A kezemet a számra tapasztottam és próbáltam visszafojtani a zokogásomat. A mellkasom hevesen emelkedett fel és le. Remegő kézzel nyúltam a mobilomért és már épp feloldottam volna a kijelzőt.

– Emma - hallottam Elliotot, ahogy a nevemet mondta. - Merre vagy?

Mozdulatlanná dermedtem. Nagyon közel volt, hallottam a lépteit is. Erővel kellett kényszerítenem magamat, hogy ne ugorjak ki a rejtekhelyemről és szaladjak el. Tudtam, hogy akkor végem, de mégis nagy volt bennem ez a menekülési ösztön. Egy ideje már csend volt, amikor kinéztem a törzs mögül. Jobbra és balra pillantottam, aztán kilőttem, akár a puskagolyó. Nem is hittem volna, hogy képes vagyok arra a gyors tempóra, amit diktáltam.

Már láttam a bulizó tömeget. Közel voltam, csak pár méter, de ekkor valami, jobban mondva valaki elkapott hátulról. Elliot keze csavarodott a tincseim közé. Visszarántott a sötétségbe. A kezemben szorongatott mobilom elrepült. A nyakam hátra bicsaklott és felsikítoztam, de senki sem hallott. Kapálóztam, ahogy a földre taszított. Több ütést is bevitettem neki.

A körmömmel végig szántottam az arcát is. Sikítottam, rúgtam, vergődtem, de erősebb volt nálam. Rám ült, hogy teljes súlyával a földön tartson.

– Elliot, ne! - sírtam. Így, hogy csak egy karnyújtásnyira volt tőlünk a fesztivál, már jól láttam a vonásait. A fények valamelyest minket is beborítottak, de a sűrű növényzetnek hála takarásában maradtunk. Az ujjai a nyakam köré szorultak. Az arca teljesen eltorzult, olyan volt, akár egy szörnyeteg.

– Ne küzdj ellene, Emma! Így örökké az enyém leszel. Az én szépséges babám. Azt mondtad nem akarsz elhagyni, hát így már nem is fogsz – morogta. Eleredt az eső. A cseppek végigfolytak az arcomon. Egyre erősödött a nyomás és már nem is jött ki hang az ajkaimon keresztül, csak valami szörnyű gurgulázás. Kétségbeesetten próbáltam oxigénhez jutni. A szemem előtt fekete pettyek táncoltak. A kezem is lehanyatlott, már nem bírtam küzdeni.

– Te meg mit művelsz? Ereszd el! - kiáltotta valaki. Elliot szorítása egy pillanatra gyengült. Nem számított arra, hogy valaki majd megzavarja. Én pedig az utolsó erőmet összeszedve eltaszítottam magamtól. Eleresztett és már nem éreztem a súlyát magamon.

Úgy szívtam magamba a levegőt, mint egy fuldokló, aki a vízfelszínre ért. Köhögtem és öklendeztem. A torkom rettenetesen fáj. Oldalra hanyatlott a fejem és gyengén vettem a levegőt, már alig bírtam nyitva tartani a szememet. Vadvirágokat láttam az arcom mellett.

Eltaposott virágokat.

Egykor szépek lehettek, de már haldokoltak. Magamra emlékeztettek... Éreztem, hogy egy kéz a csuklómat érinti. Beszélt hozzám. Elfordítottam a fejem és felnéztem a fiúra. Nolen volt az. Ő mentett meg... Ha ő nem jött volna, akkor végem.

– Emma, maradj velem! - kérte a hangja. Egészen addig azt sem sejtettem, hogy tudja a nevem. Engedelmeskedni akartam neki. Tényleg próbálkoztam. Mondani szerettem volna valamit. Leginkább azt, hogy köszönöm, de nem ment. Lehunytam a szemem és hagytam, hogy maga alá temessen az öntudatlanság.

Huszonegyedik fejezet

Múlt

Sikítva riadtam fel.

Bár túlzás azt mondani, hogy sikítottam. Inkább sikítani szándékoztam, de a torkomból inkább valami hangtalan utánzat jött ki csupán. Talán még annak

sem volt nevezhető. Rettenetesen fájt mindenem. Azonnal a torkomhoz akartam kapni a kezem, de le volt szíjazva. Rángattam a csuklóm, de a szorítás kitartott. Nem értettem miért vagyok megkötözve.

Jobbra-balra kaptam a fejem. Kék és piros fények villództak a látóteremben. Sárga szalagokat és egyenruhásokat pillantottam meg. A rendőrök visszatartották a kíváncsiskodó tömeget. Telefonokkal kameráztak, sutyorogtak.

Hirtelen azt sem tudtam hol vagyok és mi történt.

Egy férfi lépett mellém. Negyvenes évei végén járhatott, barátságos arca volt. Fölém magasodott és nyugtatón a homlokomra szorította a tenyerét. El akartam húzódni.

– Semmi baj – mondta megnyugtató hangon. - Beviszünk a kórházba.

Zaklatottan kapkodtam levegő után.

A képek egymást követték az elmémben. Lassacskán tudatosult bennem, hogy mi történt.

Elliot meg akart ölni.

Fojtogatott és szörnyű dolgokat mondott. Olyan volt, mintha nem is engem látott volna, amikor beszélt. Az én gyengéd és kedves Elliotom egy csapásra változott pszichopata őrültté.

Ellöktem Elliotot és utána nem tudtam mi történt. Elájulhattam.

Ez biztos csak egy rémálom. Ennek semmi értelme nem volt. Az ilyesmi nem történhet meg a valóságban. *Ez nem történhetett meg velünk* – gondoltam szomorúan.

– Mi történt? - krákogtam. A hangom nem tűnt a sajátomnak. Rekedt volt és erőtlen. Minden egyes szótagot fájt kiejtenem. A kérdésem leginkább arra vonatkozott, hogy mi történt Elliot-tal. Hol van? Reméltem, hogy messze tőlem.

– Ezzel ráérsz később foglalkozni - mondta a férfi. Arca kissé borússá vált. Betolt a járműbe és ekkor vettem észre Nolent, aki az egyik rendőrrel beszélt. Viszont nem a férfit nézte, hanem engem. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk. Zaklatottnak tűnt és erősen gesztikulált. Nem tudtam nem észrevenni, hogy a kezét valami vörös folyadék szennyezte. Aztán becsukták a jármű ajtaját és kizárták a valóságot.

A kórházban nyugtatót és infúziót kaptam. Ellátták a kezemen lévő horzsolásokat és vágásokat is. Akkor szerezhettem őket, amikor a földre kerültem. Észre sem vettem őket, pedig az egyik vágás olyan mély volt, hogy még össze is kellett varrni. Abban a pillanatban semmi más nem számított, csak a túlélés. A szobában töltött minden percet óráknak éltem meg. Túl nagy volt a csend. Még azt is hallottam, ahogy a folyosón lépdelték. A fertőtlenítő

szag facsarta az orrom. Kényelmetlenül moco-rogtam. Mereven bámultam a velem szemben álló szekrényre. Nem akartam elaludni, de egy idő után elnyomtak a gyógyszerek. Sajnos nem az öntudatlan sötétség vett körül, hanem a rémálmok. Újra az erdőben szaladtam.

Anyuék azt mesélték, hogy egyszer magamhoz tértem, de vergődtem és kiáltoztam. Három ember kellett, hogy lefogjanak és újabb nyugtatót adjanak. Ebből semmire sem emlékszem. Legközelebb már csak másnap tértem magamhoz, ezúttal nyugodtabban. Anya és apa, kétségbeesetten kapaszkodtak belém, ahogy én is beléjük. El sem tudtam képzelni, mi lett volna, ha Nolen későn ér oda... Akkor a szüleim aznap már csak a hullámat azonosíthatták volna. Helyette azonban átölelhattük egymást.

Kicsivel később egy nyomozó lépett be az ajtón, akinek sötét hajába már ősz szálak is vegyültek. Kicsit pocakos volt, de még nem lehetett volna elhízottnak nevezni. Nem volt ismerős, ezért úgy gondoltam, hogy nem a mi városunk rendőrkapitányságáról jött. Elmondtam neki mi történt, de többször is megakadtam. A hangom még mindig olyan volt, mintha lenyeltem volna egy smirglipapírt. Csak suttogni tudtam. A torkomon tisztán kivehetőek voltak az ujjlenyomatok. Úgy festett, mint egy kicseszett nyaklánc, amit nem lehet levenni.

A férfi jegyzetelt. Néhol hümmögött párat, de más reakciót nem adott.

– Rendben. Ez egybevág a fiú elbeszélésével - biccentett a férfi, becsukva a noteszt a mondókám végén. Megköszörültem a torkom. - Valószínűleg nem lesz gond a tárgyaláson sem – nézett rám biztatón.

Tárgyalás? Megriadtam ettől az egyetlen szótól, de nem mutattam ki.

Inkább összeszedtem a bátorságom és megkérdeztem:

– Mi lesz most Elliot-tal?

– Semmi.

– Hogy? - hördült fel az apám. - Hiszen az a semmirekellő majdnem megölte a lányomat.

A rendőr csitítón feltartotta az egyik kezét.

– Félreértenek. A fiú az éjszaka életét vesztette.

– Mi? -kráko-gtam és feljebb tornáztam magam az ágyon. - De... Hogyan?

– Szerencsétlenül esett - kezdte. - Bevágta a fejét egy kőbe. Nem lehetett megmenteni. Mire a mentősök oda értek, már meghalt. Az a másik fiú próbálta életben tartani, de az orvosok szerint esélytelen volt a helyzet - mondta tárgyilagosan.

Kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit, de nem jött ki egyetlen hang sem. Sűrűn pislogtam. Libabőrös lettem és hosszú ideig meg sem mozdultam. Képtelen voltam felfogni a hallottakat.

Mit tettem? Megöltem őt. Gyilkos vagyok. Sosem akartam bántani. A tenyeremre meredtem. Vér tapad hozzánk.

Meghalt. Vége. Örökre és végérvényesen eltűnt. Nem... Ez csak egy vicc... Hallottam, hogy a szüleim szölongatnak, de semmire sem reagáltam. A szememet égették a könnyek és én utat engedtem nekik. Remegett az ajkam. Lehullott az első, majd rögtön követte a második is.

Megszakadt a szívem.

Hiába tudtam, hogy nem kellene így éreznem, nem tudtam tenni ellene.

A további napok eseményei csak halványan rémlettek. Mintha nem is lettem volna jelen. Nem haltam meg, de mégis olyan voltam akár egy kísértet. Mindenhova kamerák és riporterek követtek minket. Kiáltoztak, vakukat villogtattak az arcomba és kitartóan ostromoltak, ráadásul nem hagytak egy perc nyugtot sem. Meg kellett ismerkednem az ügyvéddel is, aki nem hagyta, hogy felejtsek. Ujra és újra el kellett mondanom mi történt. Akkor és ott megfogadtam, hogy többé nem beszélek a történetekről senkinek.

Később sem voltam önmagam és amikor megkezdődtek a tárgyalások, minden rosszabb lett.

Egészen addig el tudtam hitetni magammal, hogy hamarosan felébredek és az egész csak egy rossz álom lesz. Beburkolódzhattam a kis világomba és nem kellett tudomást vennem senkiről. Elvégeztem a napi rutinokat, ettem, ittam tisztálkodtam. Váltottam pár szót azokkal, akikkel kellett – anyu, az ügyvéd, rendőrök -, de semmi több. Csakhogy a tárgyalás mindent tényszerűvé változtatott. El kellett fogadnom, amit tettem. Tudatosult bennem, hogyha bűnösnek találják, akkor javítóintézetbe kerülök és az egész életemnek annyi. Tudatosult bennem, hogy megöltem a fiút, akit szerettem.

Megkaptam az első fenyegető üzenetet is egy iskolatársamtól. Egy olyan lány volt az, akit nem is ismertem.

"Nem hiszem el, hogy Elliot rád támadott. Ő nem ilyen. Te egy hazug ribanc vagy. Biztosan rámásztál, és amikor elutasított, elment az eszed! Neked kellett volna megdöglened!"

Vagy ezerszer elolvastam és a szavak az emlékezetembe égtek.

Az sem könnyítette meg a helyzetemet, hogy Elliot kísértett engem, nem hagyott nyugtot nekem. Folyton emlékeztetett a bűnömre. Bármit tettem, bármire gondoltam, hallottam a hangját. Suttogott nekem. Szinte magam előtt láttam őt és bárhova mentem, ott volt. Kezdtém úgy érezni, hogy elment az eszem.

Megnémultam, magamba zárkóztam.

Nem voltam hajlandó védeni magam. Nem érdekelt mit hisznek az emberek. Az sem érdekelt mi lesz velem. Szinte úgy éreztem, hogy szenvednem kell.

Kezdttem azt gondolni, hogy tényleg inkább nekem kellett volna meghalnom és rossz ember vagyok. Az utolsó tárgyalásokon jelen volt Nolen is.

Elmondta, hogy mit látott. Annyira a saját fájdalommal voltam elfoglalva, hogy nem is emlékszem a beszédére.

Amikor kimondták, hogy ártatlan vagyok és csupán önvédelemből cselekedtem, belenéztem Mr. Cross szemébe és arra gondoltam milyen közönyösek. Nem érdekelt, hogy elvesztette a fiát és a lány, aki elvette tőle szabadon távozhat.

Ha akarta volna, mindenkit lefizethetett volna... Megtette már máskor is, amikor magát védte. Viszont ezúttal nem tette. Felállt és egyetlen szó nélkül távozott a teremből, még az ügyvédét sem várta meg.

Huszonkettedik fejezet

3 évvel később

– Kapcsold be a tévét! Kapcsold be a tévét! - kiáltja Nolen, ahogy beront a lakásba.

Ijedten megugrok és majdnem elejtem az egyik poharat. Még nem számítottam rá, hiszen csak negyedórája ment el.

Megtörlöm a kezem az egyik konyharuhában. Épp mosogattam. Nolen a kanapéra huppan és maga kapcsolja be a televíziót. Egyszerre tűnik feldúlnak és izgatottnak. Kíváncsi vagyok mitől zsongott így be. Mellélépek és amikor meglátom az ismerős épületet a képernyőn, döbbenetesen ülök le.

– Hát ez meg? - kérdezem meglepetten.

Rossz emlékeket idéz fel bennem. Eltelt annyi idő, hogy képes vagyok a sulinkra csak pusztán építményként nézni és nem úgy, mintha maga lenne a pokol. Viszont abba a kategóriába esik, hogyha haza is látogatunk nem szeretnék még csak a közelébe se menni. Az utolsó évem egész normálisan telt, már amennyire az életem normális lehetett azok után, ami történt.

A diákok kerültek ugyan, de nekem ez megfelelt. Minden szabad percemet az új barátaimmal töltöttem. Sienna lett a legjobb barátnőm, akivel bármit megoszthattam. Bob pedig olyan lett, mintha a testvérem lenne. Más egyetemekre mentünk, de ugyanúgy tartjuk a kapcsolatot.

– Csak figyelj! - motyogja Nolen és le sem veszi a szemét a képernyőről.

– Horror a kisvárosban - mondja a riporternő. - A mögöttem álló gimnáziumba járt az a fiatal férfi, akit többrendbeli gyilkossággal gyanúsítanak. Elakad a lélegzetem, amikor bevágnak egy képet Elliotról. A képen úgy fest, ahogy én is emlékszem rá. Mosolyog és olyan normálisnak tűnik, de már nem

tudok úgy tekinteni rá, mint annak idején. Egy üres arc, semmi több. Örülök, hogy nem érzem rosszul magam a puszta látványától.

– Elliot Cross, a milliomos cég vezetőjének, David Cross első szülött fia volt. Egyelőre az sem kizárt, hogy David Cross is bűnrészes volt a gyilkosságokban. A rendőrség ez ügyben még nyomozásokat folytat.

Ennyi. Nem mondanak többet.

Nolen felém fordul.

– A riport elején elmondták, hogy hogyan találták meg a holttesteket - kezdte. - Akik megvették a házat, szerettek volna medencét - Egy kedves pár vette meg a Cross házat, akiknek volt egy négyéves kislányuk és egy hatéves fiuk. Sokat játszottak a kertben és még velem is szóba álltak, még azután is, hogy megtudták mi történt.

– Amikor kiásták neki a helyet, hullákat találtak. Öt női holttest, Emma - mondja zavartan, mintha ezt még ő maga sem bírná elhinni. Nagyon nyelek... Én lettem volna a hatodik.

Megrázom a fejem. Felpattanok a kanapéről és fel-alá kezdek mászkálni. Szinte fel sem tudom fogni a hallottakat.

Már rég nem hibáztattam magamat a történetek miatt. Felfogtam, hogy nem tehettem róla. Felfogtam, hogy Elliot zavart elméjű volt. Képes voltam tovább lépni, hála Dr. Westnek és a szeretteimnek. Nem volt könnyű, főleg amikor meg kellett válnom a holmiktól, amiket kincsként őrizgettem.

Mégis, még ezek után is hihetetlen elhinni, hogy sorozatgyilkos volt és még csak nem is sejtettük. Nem csak engem tévesztett meg, hanem mindenkit. Ha pedig aznap nem hal meg, ki tudja meddig folytatja...

– Találtak egy gyerek testet is - mondja halkán Nolen. Felé kapom a fejem. Az arca borús. A szám elé teszem a kezem.

– Gondolod, hogy... Talán Evelyn? - kérdezem ijedten.

Nem! Nem tehetted! Megölte a kishúgát? Visszaemlékszem a szavakra, amiket nekem mondott. A szavakra, amiket sosem fogok elfelejteni. *Te is elakarsz hagyni.* Megborzongok. Talán Elliot ekkor tört össze végérvényesen? Amikor a húga úgy döntött, hogy otthagyja és neki egyedül kellett maradnia az apjával. Jobban belegondolva... Akkoriban hasonlítottam Evelynre. Könnyek öntik el a szemem. Csak találgathatunk arról, hogy mi történt valójában és én már így is túl sok időt pazaroltam el az életemből erre. Szeretném azt gondolni, hogy Elliot nem volt eleve rossz, és a körülmények változtatták meg. Lehetett volna az a fiú, akinek mutatta magát, ha a szülei nem teszik tönkre. Legalábbis próbálok ebben hinni.

– Nem tudom, de rögtön az ő neve ugrott be - mondja Nolen, megválaszolva a kérdésem.

Erősen az ajkamba harapok. Szípigok és próbálok nem sírni. Sajnálom a kislányt, aki előtt még ez egész élet ott lett volna és a többi lányt, akik nem voltak olyan szerencsések, mint én. Őket nem mentette meg senki.

Nolen feláll és átölel. Az arca az én érzéseimet tükrözik. A fejemet a mellkasára hajtom és beszívom kellemes, férfias illatát. Hagyja, hogy megnyugodjak és egyelőre nem szól semmi mást. A hátamon kis köröket rajzolgat. Lágyan és gyengéden érint.

– Nem értem - rázom meg a fejem egy idő után. - Anyuék miért nem szóltak, hogy valami felfordulás van?

Nolen a tarkóját vakargatja, ahogy kicsit hátrébb húzódik és lenéz rám.

– A szüleid nincsenek otthon.

– Micsoda? - lepődöm meg, aztán gyanakvón méregetem Nolen-t. - Oké, és te ezt honnan tudod, míg én nem? - vonom fel az egyik szemöldököm.

– Szerettek volna meglepni a születésnapod alkalmából, de előtte egy kicsit kettesben is akartak lenni. Szóval már hétfő óta házon kívül vannak – magyarázza.

Bólintok. A szüleim megérdemelték, hogy egy kicsit szórakozzanak. Amióta eljöttünk egyetemre büntudatom van, hogy otthagytam őket... Anya és apa minden nap biztosítottak róla, hogy velük nincs semmi baj. Ám én mégis ideges voltam, hogy ott maradtak abban a városban. Szerettem volna, ha ők is valahova a közelbe költöznek. Nolen és én már egy ideje győzködtük őket.

– Gondolod, hogy téged is felkeresnek majd a rendőrök? - kérdezi Nolen kis idő múlva.

– Lehetséges - vonok vállat nemtörődöm módon. Pedig valójában ideges vagyok a gondolattól. Túl vagyok mindazon, ami történt. Már tudok róla beszélni, de attól még nem szeretném elejétől a végéig újra kivesézni.

– Menni fog? - kérdezi óvatosan.

Halványan elmosolyodom.

– Menni fog - szorítom meg a kezét.

Igen. Biztos vagyok benne, hogy menni fog. Mindenen képes vagyok átjutni, ha Nolen velem van. Lehajol és a szája épphogy súrolja az enyémet, de én megragadom az arcát és visszahúzódom, hogy adjon egy rendes csókot.

A kapcsolatunk lassan alakult ki és –bár még csak négy hónapja vagyunk egy pár – olyan, mintha már egy évezrede együtt lennénk.

Vele képes voltam normálisan viselkedni. Úgy, ahogy megérdemelte.

Előtte megpróbáltam másokkal is randizni, de egyszerűen nem ment. Ha viszont Nolenről volt szó, akkor semmi baj nem lehetett. Bárki más szóba sem jöhetett volna. Nem tudtam akárkivel kapcsolatot kezdeni. Csak arra álltam

készen, hogy vele legyek. A fiúval, aki a hősöm. A fiúval, aki óvott és türelmesen segített nekem a mindennapokban, aki egyszer sem hagyott cserben és akinek bármit elmondhatok.

A legjobb barátommal.

Amikor erre rájöttem sokáig titkoltam az érzéseimet Nolen előtt, mert féltem, hogy nem viszonzná őket. Ráadásul két hónapja együtt járt egy lánnyal, akit Vanessának hívtak. Vanessa nagyon kedves lány volt és még azt is elfogadta, hogy milyen szoros barátságot ápol velem a barátja. Nem bírtam együtt látni őket. Egyre többször kaptam azon magam, hogy nem szeretnék velük találkozni. Hamarosan azonban Nolennek is feltűnt a viselkedésem és kérdőre vont.

– Nem értem miről beszélsz – mondtam akkor.

– Emma, ismerlek már annyira, hogy tudjam mikor hazudsz – ült le mellém. Az ajkamba haraptam és nagyot sóhajtottam. Azt gondoltam, hogy talán jobb lesz, ha elmondom, akkor talán ő is úgy látja jónak, ha távol marad. Amikor befejeztem a mondandómat Nolen csak meredt maga elé. Beletúrt frissen vágott hajába és megdörgölte az állát.

– Mindjárt visszajövök, pár óra – mondta és magamra hagyott anélkül, hogy bármi mást mondott volna. Elterültem az ágyon és azt gondoltam ennyi volt, elveszítettem őt. Két gyötrelmes óra telt el, de Nolen az ígéretéhez híven visszajött.

– Szakítottam Vanessával – jelentette ki.

– Én vagyok az oka? - kérdeztem ijedten és könnyek lepték el a szemem. Bűntudatom volt, hogy Vanessa miattam szenved és mégis boldog voltam.

– Szeretnék adni magunknak egy esélyt – húzódott mosolyra a szája és közelebb lépett. Elpityeredtem és szorosan átöleltem őt. Soha többé nem szerettem volna elereszteni.

Az, amit Elliot iránt éreztem csak halvány illúziója volt annak, amit Nolen vált ki belőlem. Tudom, hogy ez az igazi szerelem.

Amikor az ajkunk elválik egymástól, féloldalasan rám mosolyog. Imádom ezt a mosolyt, mivel ezt mindig csak nekem tartogatja.

– Azért kíváncsi lennék, hogy az a sok barom, akik téged bántottak most mit éreznek - mondja. - Remélem legalább egy kicsit utálják magukat a történetek miatt.

Mosolyogva, égnek emelem a szemem. Titkon azért én is reménykedem ebben. Lehet, hogy gonosz és kicsinyes gondolat, de úgy érzem ennyit megérdemlek.

Most már mindenki megtudta, hogy aznap éjjel nem én voltam a szörnyeteg.